

CAP DE L'ESTAT

18040 INSTRUMENT de ratificació de la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional, fet a Nova York el 15 de novembre de 2000. («BOE» 233, de 29-9-2003.)

JUAN CARLOS I
REI D'ESPANYA

Atès que el dia 13 de desembre de 2000, el plenipotenciari d'Espanya, nomenat en la forma escaient a aquest efecte, va signar a Palerm la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional, feta a Nova York el 15 de novembre de 2000,

Vistos i examinats els quaranta-un articles d'aquesta Convenció,

Concedida per les Corts Generals l'autorització que preveu l'article 94.1 de la Constitució,

Aprovo i ratifico tot el que s'hi disposa, per mitjà d'aquest Instrument, i prometo complir-la, observar-la i fer que es compleixi i s'observi puntualment en la seva totalitat, i amb aquesta finalitat, perquè tingui més validesa i fermesa, mano expedir aquest Instrument de ratificació signat per Mi, que segella i ratifica degudament el sotasignat ministre d'Afers Exteriors.

Madrid, 21 de febrer de 2002.

JUAN CARLOS R.

El ministre d'Afers Exteriors,
JOSEP PIQUÉ I CAMPS

CONVENCIÓ DE LES NACIONS UNIDES CONTRA LA DELINQUÈNCIA ORGANITZADA TRANSNACIONAL

ARTICLE 1

Finalitat

El propòsit d'aquesta Convenció és promoure la cooperació per prevenir i combatre de manera més eficaç la delinqüència organitzada transnacional.

ARTICLE 2

Definicions

Per a les finalitats d'aquest Convenció:

a) Per «grup delictiu organitzat» s'entén un grup estructurat de tres persones o més que existeixi durant un cert temps i que actuï de manera concertada per tal de cometre un o més delictes greus o delictes tipificats d'acord amb aquesta Convenció amb vista a obtenir, directament o indirectament, un benefici econòmic o un altre benefici d'ordre material;

b) Per «delicte greu» s'entén la conducta que constitueix un delicte punible amb una privació de llibertat màxima de com a mínim quatre anys o amb una pena més greu;

c) Per «grup estructurat» s'entén un grup no format fortuïtament per a la comissió immediata d'un delicte i en el qual no necessàriament s'hagi assignat als seus membres funcions formalment definides ni hi hagi continuïtat en la condició de membre o hi hagi una estructura desenvolupada;

d) Per «béns» s'entenen els actius de qualsevol tipus, corporals o incorporals, mobles o immobles, tangibles o intangibles, i els documents o instruments legals que acrediten la propietat o altres drets sobre aquests actius;

e) Per «producte del delicte» s'entenen els béns de qualsevol índole derivats o obtinguts directament o indirectament de la comissió d'un delicte;

f) Per «embargament preventiu» o «confiscació» s'entén la prohibició temporal de transferir, convertir, alienar o moure béns, o la custòdia o el control temporals de béns per manament expedit per un tribunal o una altra autoritat competent;

g) Per «decomís» s'entén la privació amb caràcter definitiu de béns per decisió d'un tribunal o d'una altra autoritat competent;

h) Per «delicte determinant» s'entén qualsevol delicte del qual derivi un producte que pugui passar a constituir matèria d'un delicte definit a l'article 6 d'aquesta Convenció;

i) Per «lliurament vigilat» s'entén la tècnica consistent a deixar que remeses il·lícites o sospitoses surtin del territori d'un Estat o més, el travessin o hi entrin, amb el coneixement i sota la supervisió de les seves autoritats competents, a fi d'investigar delictes i identificar les persones involucrades en la seva comissió;

j) Per «organització regional d'integració econòmica» s'entén una organització constituïda per estats sobirans d'una regió determinada, a la qual els seus estats membres han transferit competència en les qüestions regides per aquesta Convenció i que ha estat degudament facultada, de conformitat amb els seus procediments interns, per signar, ratificar, acceptar o aprovar la Convenció o adherir-s'hi; les referències als «estats part» d'acord amb aquesta Convenció s'apliquen a aquestes organitzacions dins els límits de la seva competència.

ARTICLE 3

Àmbit d'aplicació

1. Llevat que contingui una disposició en contra, aquesta Convenció s'aplica a la prevenció, la investigació i l'enjudiciament:

a) Dels delictes tipificats d'acord amb els articles 5, 6, 8 i 23 d'aquesta Convenció; i

b) Dels delictes greus que es defineixen a l'article 2 d'aquesta Convenció;

quan aquests delictes siguin de caràcter transnacional i comportin la participació d'un grup delictiu organitzat.

2. Als efectes del paràgraf 1 d'aquest article, el delicte és de caràcter transnacional si:

a) Es comet en més d'un Estat;

b) Es comet dins d'un sol Estat però una part substancial de la seva preparació, planificació, direcció o control es fa en un altre Estat;

c) Es comet dins d'un sol Estat però comporta la participació d'un grup delictiu organitzat que du a terme activitats delictives a més d'un Estat; o

d) Es comet en un sol Estat però té efectes substancials en un altre Estat.

ARTICLE 4

Protecció de la sobirania

1. Els estats part han de complir les seves obligacions d'acord amb aquesta Convenció en consonància

amb els principis d'igualtat sobirana i integritat territorial dels estats, i també de no intervenció en els assumptes interns d'altres estats.

2. Res del que disposa aquesta Convenció faculta un Estat part per exercir, en el territori d'un altre Estat, jurisdicció o funcions que el dret intern d'aquest Estat reservi exclusivament a les seves autoritats.

ARTICLE 5

Penalització de la participació en un grup delictiu organitzat

1. Cada Estat part ha d'adoptar les mesures legislatives i d'una altra índole que siguin necessàries per tipificar com a delictes, quan es cometin intencionalment:

a) Una de les conductes següents, o ambdues, com a delictes diferents dels que comportin l'intent o la consumació de l'activitat delictiva:

i) L'acord amb una o més persones de cometre un delictes greu amb un propòsit que tingui relació directa o indirecta amb l'obtenció d'un benefici econòmic o un altre benefici d'ordre material i, quan així ho prescrivui el dret intern, que comporti un acte perpetrat per un dels participants per portar a terme aquest acord o que comporti la participació d'un grup delictiu organitzat;

ii) La conducta de qualsevol persona que, sabent la finalitat i l'activitat delictiva general d'un grup delictiu organitzat o de la seva intenció de cometre els delictes en qüestió, participi activament en:

a. Activitats il·lícites del grup delictiu organitzat;

b. Altres activitats del grup delictiu organitzat, sabent que la seva participació contribuirà a l'èxit de la finalitat delictiva abans descrita;

b) L'organització, direcció, ajuda, incitació, facilitació o assessorament en la comissió d'un delictes greu que comporti la participació d'un grup delictiu organitzat.

2. El coneixement, la intenció, la finalitat, el propòsit o l'acord a què es refereix el paràgraf 1 d'aquest article es poden inferir de circumstàncies fàctiques objectives.

3. Els estats part el dret intern dels quals requereixi la participació d'un grup delictiu organitzat per a la penalització dels delictes tipificats d'acord amb l'incís i) de l'apartat a) del paràgraf 1 d'aquest article han de vetllar perquè el seu dret intern compregui tots els delictes greus que comportin la participació de grups delictius organitzats. Aquests estats part, així com els estats part el dret intern dels quals requereixi la comissió d'un acte que tingui per objecte portar a terme l'acord concertat per tal de cometre els delictes tipificats d'acord amb l'incís i) de l'apartat a) del paràgraf 1 d'aquest article, ho han de notificar al secretari general de les Nacions Unides en el moment de la signatura o del dipòsit de l'instrument de ratificació, acceptació o aprovació d'aquesta Convenció o d'adhesió.

ARTICLE 6

Penalització del blanqueig del producte del delictes

1. Cada Estat part ha d'adoptar, de conformitat amb els principis fonamentals del seu dret intern, les mesures legislatives i d'una altra índole que siguin necessàries per tipificar com a delictes, quan es cometin intencionalment:

a) i) La conversió o la transferència de béns, sabent que aquells béns són producte del delictes, per tal d'amagar o dissimular l'origen il·lícit dels béns o ajudar a qualsevol persona involucrada en la comissió del delictes

te que determini el fet d'eludir les conseqüències jurídiques dels seus actes;

ii) L'ocultació o la dissimulació de la vertadera naturalesa, origen, ubicació, disposició, moviment o propietat de béns o del legítim dret a aquests, sabent que els béns són producte del delictes;

b) Amb subjecció als conceptes bàsics del seu ordenament jurídic:

i) L'adquisició, la possessió o la utilització de béns, expressament, en el moment de la seva recepció, que són producte del delictes;

ii) La participació en la comissió de qualssevol dels delictes tipificats d'acord amb aquest article, així com l'associació i la confabulació per cometre'ls, l'intent de cometre'ls, i l'ajuda, la incitació, la facilitació i l'assessorament per a la comissió.

2. A l'efecte de l'aplicació o la posada en pràctica del paràgraf 1 d'aquest article:

a) Cada Estat part ha de vetllar per aplicar el paràgraf 1 d'aquest article a la gamma més àmplia possible de delictes determinants;

b) Cada Estat part ha d'incloure com a delictes determinants tots els delictes greus definits a l'article 2 d'aquesta Convenció i els delictes tipificats d'acord amb els articles 5, 8 i 23 d'aquesta Convenció. Els estats part la legislació dels quals estableixi una llista de delictes determinants han d'incloure entre aquests, com a mínim, una àmplia gamma de delictes relacionats amb grups delictius organitzats;

c) Als efectes de l'apartat b), els delictes determinants han d'incloure els delictes comesos tant dins com fora de la jurisdicció de l'Estat part interessat. No obstant això, els delictes comesos fora de la jurisdicció d'un Estat part constitueixen delictes determinant sempre que l'acte corresponent sigui delictes d'acord amb el dret intern de l'Estat en el qual s'hagi comès i constitueixi així mateix delictes d'acord amb el dret intern de l'Estat part que apliqui o posi en pràctica aquest article si el delictes s'ha comès allà;

d) Cada Estat part ha de proporcionar al secretari general de les Nacions Unides una còpia de les seves lleis destinades a donar aplicació a aquest article i de qualsevol esmena ulterior que es faci a aquestes lleis o una descripció d'aquesta;

e) Si ho requereixen els principis fonamentals del dret intern d'un Estat part, es pot disposar que els delictes tipificats al paràgraf 1 d'aquest article no s'apliquin a les persones que hagin comès el delictes determinant;

f) El coneixement, la intenció o la finalitat que es requereixen com a element d'un delictes tipificat al paràgraf 1 d'aquest article es poden inferir de circumstàncies fàctiques objectives.

ARTICLE 7

Mesures per combatre el blanqueig de diner

1. Cada Estat part:

a) Ha d'establir un ampli règim intern de regulació i supervisió dels bancs i les institucions financeres no bancàries i, quan escaigui, altres òrgans situats dins la seva jurisdicció que siguin particularment susceptibles d'utilitzar-se per al blanqueig de diner a fi de prevenir i detectar totes les formes de blanqueig de diner, i en aquest règim s'ha de parar esment en els requisits relatius a la identificació del client, l'establiment de registres i la denúncia de les transaccions sospitoses;

b) Ha de garantir, sens perjudici de l'aplicació dels articles 18 i 27 d'aquesta Convenció, que les autoritats d'administració, regulació i compliment de la llei

i altres autoritats encarregades de combatre el blanqueig de diner (incloses, quan sigui pertinent d'acord amb el dret intern, les autoritats judicials), siguin capaces de cooperar i intercanviar informació a nivell nacional i internacional de conformitat amb les condicions prescrites en el dret intern i, amb aquesta finalitat, ha de considerar la possibilitat d'establir una dependència d'intel·ligència financera que serveixi de centre nacional de recopilació, anàlisi i difusió d'informació sobre possibles activitats de blanqueig de diner.

2. Els estats part han de considerar la possibilitat d'aplicar mesures viables per detectar i vigilar el moviment transfronterer d'efectiu i de títols negociables pertinents, amb subjecció a salvaguardes que garanteixin la deguda utilització de la informació i sense restringir de cap manera la circulació de capitals lícits. Aquestes mesures poden incloure l'exigència que els particulars i les entitats comercials notifiquin les transferències transfrontereres de quantitats elevades d'efectiu i de títols negociables pertinents.

3. En establir un règim intern de reglamentació i supervisió d'acord amb aquest article i sense perjudici del que disposa qualsevol altre article d'aquesta Convenció, s'insta els estats part que utilitzin com a guia les iniciatives pertinents de les organitzacions regionals, interregionals i multilaterals de lluita contra el blanqueig de diner.

4. Els estats part s'han d'esforçar per establir i promoure la cooperació a escala mundial, regional, subregional i bilateral entre les autoritats judicials, de compliment de la llei i de reglamentació financera a fi de combatre el blanqueig de diner.

ARTICLE 8

Penalització de la corrupció

1. Cada Estat part ha d'adoptar les mesures legislatives i d'una altra índole que siguin necessàries per tipificar com a delicte, quan es cometin intencionalment:

a) La promesa, l'oferiment o la concessió a un funcionari públic, directament o indirectament, d'un benefici indegut que redundi en el seu propi profit o en el d'una altra persona o entitat, a fi que l'esmentat funcionari actuï o s'abstingui d'actuar en el compliment de les seves funcions oficials;

b) La sol·licitud o acceptació per un funcionari públic, directament o indirectament, d'un benefici indegut que redundi en el seu propi profit o en el d'una altra persona o entitat, a fi que l'esmentat funcionari actuï o s'abstingui d'actuar en el compliment de les seves funcions oficials.

2. Cada Estat part ha de considerar la possibilitat d'adoptar les mesures legislatives i d'una altra índole que siguin necessàries per tipificar com a delicte els actes als quals es refereix el paràgraf 1 d'aquest article quan hi estigui involucrat un funcionari públic estranger o un funcionari internacional. De la mateixa manera, cada Estat part ha de considerar la possibilitat de tipificar com a delicte altres formes de corrupció.

3. Cada Estat part també ha d'adoptar les mesures que siguin necessàries per tipificar com a delicte la participació com a còmplice en un delicte tipificat d'acord amb aquest article.

4. Als efectes del paràgraf 1 d'aquest article i de l'article 9 d'aquesta Convenció, per funcionari públic s'entén qualsevol funcionari públic o persona que presti un servei públic d'acord amb la definició prevista en el dret intern i en la seva aplicació d'acord amb el dret penal de l'Estat part en el qual la persona exerceixi aquesta funció.

ARTICLE 9

Mesures contra la corrupció

1. A més de les mesures que preveu l'article 8 d'aquesta Convenció, cada Estat part, en la mesura que sigui procedent i compatible amb el seu ordenament jurídic, ha d'adoptar mesures eficaces de caràcter legislatiu, administratiu o d'una altra índole per promoure la integritat i per prevenir, detectar i castigar la corrupció de funcionaris públics.

2. Cada Estat part ha d'adoptar mesures encaminades a garantir la intervenció eficaç de les seves autoritats amb vista a prevenir, detectar i castigar la corrupció de funcionaris públics, fins i tot dotant les autoritats de suficient independència per dissuadir de l'exercici de qualsevol influència indeguda en la seva actuació.

ARTICLE 10

Responsabilitat de les persones jurídiques

1. Cada Estat part ha d'adoptar les mesures que siguin necessàries, de conformitat amb els seus principis jurídics, a fi d'establir la responsabilitat de persones jurídiques per participació en delictes greus en els quals estigui involucrat un grup delictiu organitzat, així com pels delictes tipificats d'acord amb els articles 5, 6, 8 i 23 d'aquesta Convenció.

2. Amb subjecció als principis jurídics de l'Estat part, la responsabilitat de les persones jurídiques pot ser d'índole penal, civil o administrativa.

3. Aquesta responsabilitat existeix sense perjudici de la responsabilitat penal que incumbeixi a les persones naturals que hagin perpetrat els delictes.

4. Cada Estat part ha de vetllar, en particular, perquè s'imposin sancions penals o no penals eficaces, proporcionades i dissuasives, incloses sancions monetàries, a les persones jurídiques considerades responsables d'acord amb aquest article.

ARTICLE 11

Procés, sentència i sancions

1. Cada Estat part ha de penalitzar la comissió dels delictes tipificats d'acord amb els articles 5, 6, 8 i 23 d'aquesta Convenció amb sancions que tinguin en compte la gravetat dels delictes.

2. Cada Estat part ha de vetllar perquè s'exerceixin qualssevol facultats legals discrecionals de què disposi de conformitat amb el seu dret intern en relació amb l'enjudiciament de persones pels delictes compresos en aquesta Convenció a fi de donar màxima eficàcia a les mesures adoptades per fer complir la llei respecte d'aquests delictes, tenint en compte degudament la necessitat de prevenir-ne la comissió.

3. Quan es tracti de delictes tipificats d'acord amb els articles 5, 6, 8 i 23 d'aquesta Convenció, cada Estat part ha d'adoptar mesures apropiades, de conformitat amb el seu dret intern i prenent degudament en consideració els drets de la defensa, amb vista a procurar que en imposar condicions en relació amb la decisió de concedir la llibertat en espera de judici o l'apel·lació es tingui present la necessitat de garantir la compareixença de l'acusat en qualsevol procediment penal ulterior.

4. Cada Estat part ha de vetllar perquè els seus tribunals o altres autoritats competents tinguin present la naturalesa greu dels delictes compresos en aquesta Convenció en considerar l'eventualitat de concedir la llibertat anticipada o la llibertat condicional a persones que hagin estat declarades culpables d'aquests delictes.

5. Cada Estat part ha d'establir, quan sigui procedent, d'acord amb el seu dret intern, un termini de prescripció prolongat dins el qual es pugui iniciar el procés per qualsevol dels delictes compresos en aquesta Con-

venció i un termini superior quan el presumpte delinqüent hagi eludit l'administració de justícia.

6. Res del que disposa aquesta Convenció afecta el principi que la descripció dels delictes tipificats d'acord amb aquesta i dels mitjans jurídics de defensa aplicables o altres principis jurídics que informen la legalitat d'una conducta queda reservada al dret intern dels estats part i que aquests delictes han de ser perseguits i sancionats de conformitat amb aquest dret.

ARTICLE 12

Decomís i confiscació

1. Els estats part han d'adoptar, en la mesura que ho permeti el seu ordenament jurídic intern, les mesures que siguin necessàries per autoritzar el decomís:

a) Del producte dels delictes compresos en aquesta Convenció o de béns el valor dels quals correspongui al del producte esmentat;

b) Dels béns, equip o altres instruments utilitzats o destinats a ser utilitzats per a la comissió dels delictes compresos en aquesta Convenció.

2. Els estats part han d'adoptar les mesures que siguin necessàries per permetre la identificació, la localització, l'embargament preventiu o la confiscació de qualsevol bé a què es refereixi el paràgraf 1 d'aquest article amb vista al seu eventual decomís.

3. Quan el producte del delictes s'hagi transformat o convertit parcialment o totalment en altres béns, aquests béns poden ser objecte de les mesures aplicables a aquest producte d'acord amb el present article.

4. Quan el producte del delictes s'hagi barrejat amb béns adquirits de fonts lícites, aquells béns poden ser objecte de decomís, sense detriment de qualsevol altra facultat d'embargament preventiu o confiscació, fins al valor estimat del producte entremesclat.

5. Els ingressos o altres beneficis derivats del producte del delictes, de béns en els quals s'hagi transformat o convertit el producte del delictes o de béns amb els quals s'hagi entremesclat el producte del delictes, també poden ser objecte de les mesures previstes en aquest article, de la mateixa manera i en el mateix grau que el producte del delictes.

6. Per a les finalitats d'aquest article i de l'article 13 d'aquesta Convenció, cada Estat part ha de facultar els seus tribunals o altres autoritats competents per ordenar la presentació o la confiscació de documents bancaris, financers o comercials. Els estats part no es poden negar a aplicar les disposicions d'aquest paràgraf emparant-se en el secret bancari.

7. Els estats part poden considerar la possibilitat d'exigir a un delinqüent que demostrï l'origen lícit del presumpte producte del delictes o d'altres béns exposats a decomís, en la mesura que això sigui conforme amb els principis del seu dret intern i amb l'índole del procés judicial o altres actuacions connexes.

8. Les disposicions d'aquest article no s'han d'interpretar en perjudici dels drets de tercers de bona fe.

9. Res del que disposa aquest article ha d'afectar el principi que les mesures que preveu s'han de definir i aplicar de conformitat amb el dret intern dels estats part i amb subjecció a aquest.

ARTICLE 13

Cooperació internacional per a finalitats de decomís

1. Els estats part que rebin una sol·licitud d'un altre Estat part que tingui jurisdicció per conèixer d'un delictes compresos en aquesta Convenció amb vista al decomís del producte del delictes, els béns, l'equip o altres ins-

truments esmentats en el paràgraf 1 de l'article 12 d'aquesta Convenció que estiguin en el seu territori, en la mesura que ho permeti la seva ordenació jurídica interna, han de:

a) Remetre la sol·licitud a les seves autoritats competents per obtenir una ordre de decomís a la qual, en cas que es concedeixi, han de donar compliment; o

b) Presentar a les seves autoritats competents, a fi que se li doni compliment en el grau sol·licitat, l'ordre de decomís expedida per un tribunal situat en el territori de l'Estat part requeridor de conformitat amb el que disposa el paràgraf 1 de l'article 12 d'aquesta Convenció en la mesura que tingui relació amb el producte del delictes, els béns, l'equip o altres instruments esmentats en el paràgraf 1 de l'article 12 que estiguin en el territori de l'Estat part requerit.

2. Arran d'una sol·licitud presentada per un altre Estat part que tingui jurisdicció per conèixer d'un delictes compresos en aquesta Convenció, l'Estat part requerit ha d'adoptar mesures encaminades a la identificació, la localització i l'embargament preventiu o la confiscació del producte del delictes, els béns, l'equip o altres instruments esmentats en el paràgraf 1 de l'article 12 d'aquesta Convenció amb vista al seu decomís eventual, que ha d'ordenar l'Estat part requeridor o, en cas que existeixi una sol·licitud presentada d'acord amb el paràgraf 1 d'aquest article, l'Estat part requerit.

3. Les disposicions de l'article 18 d'aquesta Convenció són aplicables mutatis mutandis al present article. A més de la informació indicada en el paràgraf 15 de l'article 18, les sol·licituds presentades de conformitat amb aquest article han de contenir el següent:

a) Quan es tracti d'una sol·licitud relativa a l'apartat a) del paràgraf 1 d'aquest article, una descripció dels béns susceptibles de decomís i una exposició dels fets en els quals es basa la sol·licitud de l'Estat part requeridor que siguin prou explícites perquè l'Estat part requerit pugui tramitar l'ordre d'acord amb el seu dret intern;

b) Quan es tracti d'una sol·licitud relativa a l'apartat b) del paràgraf 1 d'aquest article, una còpia admissible en dret de l'ordre de decomís expedida per l'Estat part requeridor en la qual es basa la sol·licitud, una exposició dels fets i la informació que sigui procedent sobre el grau d'execució que se sol·licita donar a l'ordre;

c) Quan es tracti d'una sol·licitud relativa al paràgraf 2 d'aquest article, una exposició dels fets en què es basa l'Estat part requeridor i una descripció de les mesures sol·licitades.

4. L'Estat part requerit ha d'adoptar les decisions o mesures previstes en els paràgrafs 1 i 2 d'aquest article conforme i amb subjecció al que disposa el seu dret intern i les seves regles de procediment o els tractats, els acords o els arranjaments bilaterals o multilaterals pels quals pugui estar vinculat a l'Estat part requeridor.

5. Cada Estat part ha de proporcionar al secretari general de les Nacions Unides una còpia de les seves lleis i reglaments destinats a donar aplicació a aquest article i de qualsevol esmena ulterior que es faci a aquestes lleis i reglaments o una descripció d'aquesta.

6. Si un Estat part opta per supeditar l'adopció de les mesures esmentades en els paràgrafs 1 i 2 d'aquest article a l'existència d'un tractat pertinent, aquest Estat part considera aquesta Convenció com la base de dret necessària i suficient per complir aquest requisit.

7. Els estats part poden denegar la cooperació sol·licitada d'acord amb aquest article si el delictes al qual es refereix la sol·licitud no és un delictes compresos en aquesta Convenció.

8. Les disposicions d'aquest article no s'interpreten en perjudici dels drets de tercers de bona fe.

9. Els estats part han de considerar la possibilitat de subscriure tractats, acords o arranjaments bilaterals o multilaterals amb vista a augmentar l'eficàcia de la cooperació internacional prestada d'acord amb aquest article.

ARTICLE 14

Disposició del producte del delictes o dels béns decomissats

1. Els estats part han de disposar del producte del delictes o dels béns que hagin decomissat d'acord amb l'article 12 o el paràgraf 1 de l'article 13 d'aquesta Convenció de conformitat amb el seu dret intern i els seus procediments administratius.

2. En donar curs a una sol·licitud presentada per un altre Estat part d'acord amb l'article 13 d'aquesta Convenció, els estats part, en la mesura que ho permeti el seu dret intern i si són requerits a fer-ho, han de donar consideració prioritària a la devolució del producte del delictes o dels béns decomissats a l'Estat part requeridor a fi que aquest pugui indemnitzar les víctimes del delictes o tornar el producte del delictes o els béns als seus propietaris legítims.

3. En donar curs a una sol·licitud presentada per un altre Estat part d'acord amb els articles 12 i 13 d'aquesta Convenció, els estats part poden considerar en particular la possibilitat de subscriure acords o arranjaments en el sentit:

a) D'aportar el valor del producte del delictes o dels béns, o els fons derivats de la venda del producte o dels béns o una part d'aquests fons, al compte designat de conformitat amb el que disposa l'apartat c) del paràgraf 2 de l'article 30 d'aquesta Convenció i a organismes intergovernamentals especialitzats en la lluita contra la delinqüència organitzada;

b) De repartir-se amb altres estats part, sobre la base d'un criteri general o definit per a cada cas, el producte del delictes o els béns, o els fons derivats de la venda del producte o dels béns, de conformitat amb el seu dret intern o els seus procediments administratius.

ARTICLE 15

Jurisdicció

1. Cada Estat part ha d'adoptar les mesures que siguin necessàries per establir la seva jurisdicció respecte dels delictes tipificats d'acord amb els articles 5, 6, 8 i 23 d'aquesta Convenció quan:

a) El delictes es cometi en el seu territori; o
b) El delictes es cometi a bord d'un vaixell que enarbori el seu pavelló o d'una aeronau registrada de conformitat amb les seves lleis en el moment de la comissió del delictes.

2. Amb subjecció al que disposa l'article 4 d'aquesta Convenció, un Estat part també pot establir la seva jurisdicció per conèixer d'aquests delictes quan:

a) El delictes es cometi contra un dels seus nacionals;
b) El delictes sigui comès per un dels seus nacionals o per una persona apàtrida que tingui residència habitual en el seu territori; o
c) El delictes:

i) Sigui un dels delictes tipificats d'acord amb el paràgraf 1 de l'article 5 d'aquesta Convenció i es cometi fora del seu territori amb vista a la comissió d'un delictes greu dins el seu territori;

ii) Sigui un dels delictes tipificats d'acord amb l'incís i) de l'apartat b) del paràgraf 1 de l'article 6 d'aquesta

Convenció i es cometi fora del seu territori amb vista a la comissió, dins el seu territori, d'un delictes tipificat d'acord amb els incisos i) o ii) de l'apartat a) o a l'incís i) de l'apartat b) del paràgraf 1 de l'article 6 d'aquesta Convenció.

3. Als efectes del paràgraf 10 de l'article 16 d'aquesta Convenció, cada Estat part ha d'adoptar les mesures que siguin necessàries per establir la seva jurisdicció respecte dels delictes compresos en aquesta Convenció quan el presumpte delinqüent estigui en el seu territori i l'Estat part no l'extradeixi pel sol fet de ser un dels seus nacionals.

4. Cada Estat part també pot adoptar les mesures que siguin necessàries per establir la seva jurisdicció respecte als delictes compresos en aquesta Convenció quan el presumpte delinqüent estigui en el territori i l'Estat part no l'extradeixi.

5. Si un Estat part que exerceix la seva jurisdicció d'acord amb els paràgrafs 1 o 2 d'aquest article ha rebut notificació, o n'ha pres coneixement per un altre conducte, que un altre o altres estats part estan fent una investigació, un procés o una actuació judicial respecte als mateixos fets, les autoritats competents d'aquests estats part s'han de consultar, segons escaigui, a fi de coordinar les seves mesures.

6. Sense perjudici de les normes del dret internacional general, aquesta Convenció no exclou l'exercici de les competències penals establertes pels estats part de conformitat amb el seu dret intern.

ARTICLE 16

Extradició

1. Aquest article s'aplica als delictes compresos en aquesta Convenció o en els casos en què un delictes al qual fan referència els apartats a) o b) del paràgraf 1 de l'article 3 comporti la participació d'un grup delictiu organitzat i la persona que és objecte de la sol·licitud d'extradició estigui en el territori de l'Estat part requerit, sempre que el delictes pel qual es demana l'extradició sigui punible d'acord amb el dret intern de l'Estat part requeridor i de l'Estat part requerit.

2. Quan la sol·licitud d'extradició es basi en diversos delictes greus diferents, alguns dels quals no estiguin compresos en l'àmbit d'aquest article, l'Estat part requerit pot aplicar aquest article també respecte d'aquests últims delictes.

3. Cada un dels delictes als quals s'aplica aquest article es considera inclòs entre els delictes que donen lloc a extradició en qualsevol tractat d'extradició vigent entre els estats part. Els estats part es comprometen a incloure aquests delictes com a casos d'extradició en qualsevol tractat d'extradició que subscriuguin entre si.

4. Si un Estat part que supedita l'extradició a l'existència d'un tractat rep una sol·licitud d'extradició d'un altre Estat part amb el qual no el vincula cap tractat d'extradició, pot considerar aquesta Convenció com la base jurídica de l'extradició respecte als delictes als quals s'aplica aquest article.

5. Els estats part que supeditin l'extradició a l'existència d'un tractat han de:

a) En el moment de dipositar el seu instrument de ratificació, acceptació o aprovació d'aquesta Convenció o d'adhesió, informar el secretari general de les Nacions Unides de si consideren o no aquesta Convenció com la base jurídica de la cooperació en matèria d'extradició en les seves relacions amb altres estats part en aquesta Convenció; i

b) Si no consideren aquesta Convenció com la base jurídica de la cooperació en matèria d'extradició, esfor-

car-se, quan escaigui, per subscriure tractats d'extradició amb altres estats part en aquesta Convenció a fi d'aplicar aquest article.

6. Els estats part que no supeditin l'extradició a l'existència d'un tractat reconeixen els delictes als quals s'aplica aquest article com a casos d'extradició entre ells.

7. L'extradició està subjecta a les condicions previstes en el dret intern de l'Estat part requerit o en els tractats d'extradició aplicables, incloses, entre altres, les relatives al requisit d'una pena mínima per a l'extradició i als motius pels quals l'Estat part requerit pot denegar l'extradició.

8. Els estats part, de conformitat amb el seu dret intern, han de procurar agilitar els procediments d'extradició i simplificar els requisits probatoris corresponents respecte a qualsevol dels delictes als quals s'aplica aquest article.

9. A reserva del que disposin el seu dret intern i els seus tractats d'extradició, l'Estat part requerit pot procedir, després d'haver-se cerciorat que les circumstàncies ho justifiquen i tenen caràcter urgent, i a sol·licitud de l'Estat part requeridor, a la detenció de la persona present en el seu territori l'extradició de la qual es demana o a adoptar altres mesures adequades per garantir la compareixença d'aquesta persona en els procediments d'extradició.

10. L'Estat part en el territori del qual hi hagi un presumpte delinqüent, si no l'extradeix respecte d'un delicte al qual s'aplica aquest article pel sol fet de ser un dels seus nacionals, està obligat, amb la sol·licitud prèvia de l'Estat part que demana l'extradició, a sotmetre el cas sense demora injustificada a les seves autoritats competents a efectes d'enjudiciament. Aquestes autoritats han d'adoptar la seva decisió i han de dur a terme les actuacions judicials de la mateixa manera com ho farien respecte de qualsevol altre delicte de caràcter greu d'acord amb el dret intern d'aquest Estat part. Els estats part interessats han de cooperar entre si, en particular respecte als aspectes processals i probatoris, amb vista a garantir l'eficiència d'aquestes actuacions.

11. Quan el dret intern d'un Estat part li permeti concedir l'extradició o, d'alguna altra manera, el lliurament d'un dels seus nacionals només a condició que la persona sigui retornada a aquest Estat part per complir la condemna que li hagi estat imposada com a resultat del judici o procés pel qual s'hagi sol·licitat l'extradició o el lliurament, i quan aquest Estat part i l'Estat part que sol·liciti l'extradició acceptin aquesta opció, així com altres condicions que estimin apropiades, aquesta extradició o lliurament condicional és suficient perquè quedi acomplerta l'obligació enunciada en el paràgraf 10 d'aquest article.

12. Si l'extradició sol·licitada per tal que es compleixi una condemna és denegada pel fet que la persona buscada és nacional de l'Estat part requerit, aquest, si el seu dret intern ho permet i de conformitat amb els requisits de l'esmentat dret, ha de considerar, prèvia sol·licitud de l'Estat part requeridor, la possibilitat de fer complir la condemna imposada o la resta pendent de la condemna d'acord amb el dret intern de l'Estat part requeridor.

13. En totes les etapes de les actuacions s'ha de garantir un tracte just a tota persona contra la qual s'hagi iniciat una instrucció en relació amb qualsevol dels delictes als quals s'aplica aquest article, inclòs el gaudi de tots els drets i les garanties previstos pel dret intern de l'Estat part en el territori del qual estigui aquesta persona.

14. Res del que disposa aquesta Convenció es pot interpretar com la imposició d'una obligació d'extradir

si l'Estat part requerit té motius justificats per presumir que la sol·licitud s'ha presentat a fi de perseguir o castigar una persona per raó de sexe, raça, religió, nacionalitat, origen ètnic o opinions polítiques, o que el seu compliment ocasionaria perjudicis a la posició d'aquesta persona per qualsevol d'aquestes raons.

15. Els estats part no poden denegar una sol·licitud d'extradició únicament perquè es consideri que el delicte també comporta qüestions tributàries.

16. Abans de denegar l'extradició, l'Estat part requerit, quan escaigui, ha de consultar l'Estat part requeridor per donar-li àmplia oportunitat de presentar les seves opinions i de proporcionar informació pertinent al seu al·legat.

17. Els estats part han de procurar subscriure acords o arranjaments bilaterals i multilaterals per dur a terme l'extradició o augmentar-ne l'eficàcia.

ARTICLE 17

Trasllat de persones condemnades a complir una pena

Els estats part poden considerar la possibilitat de subscriure acords o arranjaments bilaterals o multilaterals sobre el trasllat al seu territori de qualsevol persona que hagi estat condemnada a una pena de presó o a una altra pena de privació de llibertat per algun delicte comprès en aquesta Convenció a fi que hi completi la condemna.

ARTICLE 18

Assistència judicial recíproca

1. Els estats part s'han de prestar la màxima assistència judicial recíproca respecte d'investigacions, processos i actuacions judicials relacionats amb els delictes compresos en aquesta Convenció d'acord amb el que disposa l'article 3, i també s'han de prestar assistència d'aquesta índole quan l'Estat part requeridor tingui motius raonables per sospitar que el delicte a què fan referència els apartats a) o b) del paràgraf 1 de l'article 3 és de caràcter transnacional, així com que les víctimes, els testimonis, el producte, els instruments o les proves d'aquests delictes es troben en l'Estat part requerit i que el delicte comporta la participació d'un grup delictiu organitzat.

2. S'ha de prestar assistència judicial recíproca en la major mesura possible d'acord amb les lleis, els tractats, els acords i els arranjaments pertinents de l'Estat part requerit respecte a investigacions, processos i actuacions judicials relacionats amb els delictes dels quals una persona jurídica pugui ser considerada responsable de conformitat amb l'article 10 d'aquesta Convenció en l'Estat part requeridor.

3. L'assistència judicial recíproca que es presti de conformitat amb aquest article es pot sol·licitar per a qualsevol de les finalitats següents:

- a) Rebre testimonis o prendre declaració a persones;
- b) Presentar documents judicials;
- c) Efectuar inspeccions, confiscacions i embargaments preventius;
- d) Examinar objectes i llocs;
- e) Facilitar informació, proves i avaluacions de perits;
- f) Lliurar originals o còpies certificades dels documents i expedients pertinents, inclosos la documentació pública, bancària i financera, així com la documentació social o comercial de societats mercantils;
- g) Identificar o localitzar el producte del delicte, els béns, els instruments o altres elements amb finalitats probatòries;

h) Facilitar la compareixença voluntària de persones en l'Estat part requeridor;

i) Qualsevol altre tipus d'assistència autoritzada pel dret intern de l'Estat part requerit.

4. Sense detriment del dret intern, les autoritats competents d'un Estat part poden transmetre, sense que se'ls solliciti prèviament, informació relativa a qüestions penals a una autoritat competent d'un altre Estat part si creuen que aquesta informació podria ajudar l'autoritat a emprendre o concloure amb èxit indagacions i processos penals, o podria donar lloc a una petició formulada per aquest últim Estat part d'acord amb aquesta Convenció.

5. La transmissió d'informació d'acord amb el paràgraf 4 d'aquest article s'ha de fer sense perjudici de les indagacions i els processos penals que tinguin lloc en l'Estat de les autoritats competents que faciliten la informació. Les autoritats competents que reben la informació han d'accedir a qualsevol sol·licitud perquè es respecti el seu caràcter confidencial, fins i tot temporalment, o perquè s'imposin restriccions a la seva utilització. Tanmateix, això no obsta perquè l'Estat part receptor reveli, a les seves actuacions, informació que sigui exculpatòria d'una persona acusada. En aquest cas, l'Estat part receptor ho ha de notificar a l'Estat part transmissor abans de revelar aquesta informació i, si se li sol·licita, ha de consultar l'Estat part transmissor. Si, en un cas excepcional, no és possible notificar amb antelació, l'Estat part receptor ha d'informar sense demora l'Estat part transmissor de la revelació.

6. El que disposa aquest article no afecta les obligacions provinents d'altres tractats bilaterals o multilaterals vigents o futurs que regeixin, totalment o parcialment, l'assistència judicial recíproca.

7. Els paràgrafs 9 a 29 d'aquest article s'apliquen a les sol·licituds que es formulin d'acord amb aquest article sempre que no existeixi entre els estats part interessats un tractat d'assistència judicial recíproca. Quan aquests estats part estiguin vinculats per un tractat d'aquesta índole s'apliquen les disposicions corresponents d'aquest tractat, llevat que els estats part convinguin a aplicar, al seu lloc, els paràgrafs 9 a 29 d'aquest article. S'instaura encàrrecament els estats part perquè apliquin aquests paràgrafs si faciliten la cooperació.

8. Els estats part no poden invocar el secret bancari per denegar l'assistència judicial recíproca d'acord amb aquest article.

9. Els estats part es poden negar a prestar l'assistència judicial recíproca d'acord amb aquest article invocant l'absència de doble incriminació. Tanmateix, si es considera necessari, l'Estat part requerit pot prestar assistència, en la mesura que decideixi fer-ho a discreció pròpia, amb independència que la conducta estigui tipificada o no com a delictes en el dret intern de l'Estat part requerit.

10. La persona que estigui detinguda o compleixi condemna en el territori d'un Estat part i la presència del qual se sol·licita en un altre Estat part per a finalitats d'identificació, per prestar testimoni o perquè ajudi d'alguna altra manera a obtenir proves necessàries per a investigacions, processos o actuacions judicials respecte de delictes compresos en aquesta Convenció pot ser traslladada si es compleixen les condicions següents:

a) La persona degudament informada dóna el seu lliure consentiment;

b) Les autoritats competents d'ambdós estats part hi estan d'acord, amb subjecció a les condicions que aquests considerin apropiades.

11. Als efectes del paràgraf 10 d'aquest article:

a) L'Estat part al qual es traslladi a la persona té la competència i l'obligació de mantenir-la detinguda,

llevat que l'Estat part del qual ha estat traslladada sol·liciti o autoritzi una altra cosa;

b) L'Estat part al qual es traslladi la persona ha de complir sense dilació la seva obligació de tornar-la a la custòdia de l'Estat part del qual ha estat traslladada, segons convinguin per endavant o d'una altra manera les autoritats competents d'ambdós estats part;

c) L'Estat part al qual es traslladi la persona no pot exigir a l'Estat part del qual ha estat traslladada que iniciï procediments d'extradició per a la seva devolució;

d) El temps que la persona hagi romàs detinguda en l'Estat part al qual ha estat traslladada es computa com a part de la pena que ha de complir en l'Estat del qual ha estat traslladada.

12. Llevat que l'Estat part des del qual s'ha de traslladar una persona de conformitat amb els paràgrafs 10 i 11 d'aquest article estigui d'acord, la persona esmentada, sigui quina sigui la seva nacionalitat, no pot ser jutjada, detinguda, condemnada ni sotmesa a cap altra restricció de la seva llibertat personal en el territori de l'Estat al qual sigui traslladada en relació amb actes, omissions o condemnes anteriors a la seva sortida del territori de l'Estat del qual ha estat traslladada.

13. Cada Estat part ha de designar una autoritat central encarregada de rebre sol·licituds d'assistència judicial recíproca i facultada per donar-los compliment o per transmetre-les a les autoritats competents per a la seva execució. Quan alguna regió o algun territori especial d'un Estat part disposi d'un règim diferent d'assistència judicial recíproca, l'Estat part pot designar una altra autoritat central perquè exerceixi la mateixa funció per a aquesta regió o territori. Les autoritats centrals han de vetllar pel ràpid i adequat compliment o transmissió de les sol·licituds rebudes. Quan l'autoritat central transmeti la sol·licitud a una autoritat competent per a la seva execució, ha d'impulsar la ràpida i adequada execució de la sol·licitud per part de l'autoritat esmentada. Cada Estat part ha de notificar al secretari general de les Nacions Unides, en el moment de dipositar el seu instrument de ratificació, acceptació o aprovació d'aquesta Convenció o d'adhesió, el nom de l'autoritat central que hagi estat designada amb aquesta finalitat. Les sol·licituds d'assistència judicial recíproca i qualsevol altra comunicació pertinent han de ser transmeses a les autoritats centrals designades pels estats part. Aquesta disposició no afecta el dret de qualsevol dels estats part a exigir que aquestes sol·licituds i comunicacions li siguin enviades per la via diplomàtica i, en circumstàncies urgents, quan els estats part hi convinguin, per conducte de l'Organització Internacional de Policia Criminal, si és possible.

14. Les sol·licituds s'han de presentar per escrit o, quan sigui possible, per qualsevol mitjà capaç de registrar un text escrit, en un idioma acceptable per a l'Estat part requerit, en condicions que permetin aquest Estat part determinar-ne l'autenticitat. Cada Estat part ha de notificar el secretari general de les Nacions Unides, en el moment de dipositar el seu instrument de ratificació, acceptació o aprovació d'aquesta Convenció o d'adhesió a aquesta, l'idioma o els idiomes que siguin acceptables per a cada Estat part. En situacions d'urgència, i quan els estats part hi convinguin, les sol·licituds es poden fer oralment, i han de ser confirmades sense demora per escrit.

15. Qualsevol sol·licitud d'assistència judicial recíproca ha de contenir el següent:

a) La identitat de l'autoritat que fa la sol·licitud;

b) L'objecte i l'índole de les investigacions, els processos o les actuacions judicials a què es refereix la

sol·licitud, i el nom i les funcions de l'autoritat encarregada d'efectuar les investigacions, els processos o les actuacions;

c) Un resum dels fets pertinents, excepte quan es tracti de sol·licituds de presentació de documents judicials;

d) Una descripció de l'assistència sol·licitada i detalls sobre qualsevol procediment particular que l'Estat part requeridor vulgui que s'apliqui;

e) Si és possible, la identitat, la ubicació i la nacionalitat de qualsevol persona interessada; i

f) La finalitat per a la qual se sol·licita la prova, informació o actuació.

16. L'Estat part requerit pot demanar informació complementària quan sigui necessària per donar compliment a la sol·licitud de conformitat amb el seu dret intern o per facilitar-ne el compliment.

17. S'ha de donar compliment a qualsevol sol·licitud d'acord amb el dret intern de l'Estat part requerit i en la mesura que això no hi contravingui i sigui factible, de conformitat amb els procediments especificats en la sol·licitud.

18. Sempre que sigui possible i compatible amb els principis fonamentals del dret intern, quan una persona estigui en el territori d'un Estat part i hagi de prestar declaració com a testimoni o perit davant d'autoritats judicials d'un altre Estat part, el primer Estat part, a sol·licitud de l'altre, pot permetre que l'audiència se celebri per videoconferència si no és possible o convenient que la persona en qüestió comparegui personalment en el territori de l'Estat part requeridor. Els estats part poden convenir que l'audiència estigui a càrrec d'una autoritat judicial de l'Estat part requeridor i que hi assisteixi una autoritat judicial de l'Estat part requerit.

19. L'Estat part requeridor no ha de transmetre ni utilitzar, sense el consentiment previ de l'Estat part requerit, la informació o les proves proporcionades per l'Estat part requerit per a investigacions, processos o actuacions judicials diferents dels indicats en la sol·licitud. Res del que disposa aquest paràgraf no ha d'impedir que l'Estat part requeridor reveli, en les seves actuacions, informació o proves que siguin exculpatòries d'una persona acusada. En aquest últim cas, l'Estat part requeridor ho ha de notificar a l'Estat part requerit abans de revelar la informació o les proves i, si així se li sol·licita, ha de consultar l'Estat part requerit. Si, en cas excepcional, no és possible notificar amb antelació, l'Estat part requeridor ha d'informar sense demora l'Estat part requerit de la revelació esmentada.

20. L'Estat part requeridor pot exigir que l'Estat part requerit mantingui reserva sobre l'existència i el contingut de la sol·licitud, excepte en la mesura necessària per donar-li compliment. Si l'Estat part requerit no pot mantenir aquesta reserva, ho ha de fer saber immediatament a l'Estat part requeridor.

21. L'assistència judicial recíproca pot ser denegada:

a) Quan la sol·licitud no es faci de conformitat amb el que disposa aquest article;

b) Quan l'Estat part requerit consideri que el compliment del que s'ha sol·licitat podria menyscabar la seva sobirania, la seguretat, l'ordre públic o altres interessos fonamentals;

c) Quan el dret intern de l'Estat part requerit prohibeixi a les seves autoritats actuar en la forma sol·licitada respecte a un delictes anàleg, si aquest ha estat objecte d'investigacions, processos o actuacions judicials en l'exercici de la seva pròpia competència;

d) Quan accedir a la sol·licitud sigui contrari a l'ordenament jurídic de l'Estat part requerit pel que fa a l'assistència judicial recíproca.

22. Els estats part no poden denegar una sol·licitud d'assistència judicial recíproca únicament perquè es consideri que el delictes també comporta aspectes fiscals.

23. Qualsevol denegació d'assistència judicial recíproca s'ha de fonamentar degudament.

24. L'Estat part requerit ha de complir la sol·licitud d'assistència judicial recíproca al més aviat possible i ha de tenir plenament en compte, en la mesura de les seves possibilitats, els terminis que suggereixi l'Estat part requeridor i que estiguin degudament fonamentats, de preferència en la sol·licitud. L'Estat part requerit ha de respondre les sol·licituds raonables que formuli l'Estat part requeridor respecte de l'evolució del tràmit de la sol·licitud. L'Estat part requeridor ha d'informar amb promptitud quan no necessiti l'assistència sol·licitada.

25. L'assistència judicial recíproca pot ser diferida per l'Estat part requerit si pertorba investigacions, processos o actuacions judicials en curs.

26. Abans de denegar una sol·licitud presentada d'acord amb el paràgraf 21 d'aquest article o de diferir-ne el compliment d'acord amb el paràgraf 25 d'aquest article, l'Estat part requerit ha de consultar l'Estat part requeridor per considerar si és possible prestar l'assistència sol·licitada i supeditar-la a les condicions que consideri necessàries. Si l'Estat part requeridor accepta l'assistència d'acord amb aquestes condicions, aquest Estat part ha d'observar les condicions imposades.

27. Sense perjudici de l'aplicació del paràgraf 12 d'aquest article, el testimoni, el perit o una altra persona que, a instàncies de l'Estat part requeridor, consenti a prestar testimoni en un judici o a col·laborar en una investigació, un procés o una actuació judicial en el territori de l'Estat part requeridor no pot ser jutjat, detingut, condemnat ni sotmès a cap altra restricció de la seva llibertat personal en aquest territori per actes, omissions o declaracions de culpabilitat anteriors a la data en la qual va deixar el territori de l'Estat part requerit. El salconduit cessa quan el testimoni, el perit o una altra persona hagi tingut, durant quinze dies consecutius o durant el període acordat pels estats part després de la data en la qual se li hagi informat oficialment que les autoritats judicials no requereixen la seva presència, l'oportunitat de sortir del país i, malgrat això, romangui voluntàriament en aquest territori o hi torni lliurement després d'haver-lo abandonat.

28. Les despeses ordinàries que ocasioni el compliment d'una sol·licitud les ha de sufragar l'Estat part requerit, llevat que els estats part interessats hagin acordat una altra cosa. Quan amb aquesta finalitat es requereixin despeses abundants o de caràcter extraordinari, els estats part s'han de consultar per determinar les condicions en què s'ha de donar compliment a la sol·licitud, així com la manera en què se sufraguen les despeses.

29. L'Estat part requerit:

a) Ha de facilitar a l'Estat part requeridor una còpia dels documents oficials i altres documents o dades que constin en poder seu i als quals, de conformitat amb el seu dret intern, tingui accés el públic en general;

b) Pot proporcionar, al seu arbitri i amb subjecció a les condicions que jutgi apropiades, a l'Estat part requeridor una còpia total o parcial dels documents oficials o d'altres documents o dades que constin en poder seu i que, de conformitat amb el seu dret intern, no estiguin a l'abast del públic en general.

30. Quan sigui necessari, els estats part han de considerar la possibilitat de subscriure acords o arranjaments bilaterals o multilaterals que serveixin a les finalitats d'aquest article i que, a la pràctica, facin efectives les seves disposicions o les reforcin.

ARTICLE 19**Investigacions conjuntes**

Els estats part han de considerar la possibilitat de subscriure acords o arranjaments bilaterals o multilaterals en virtut dels quals, en relació amb qüestions que són objecte d'investigacions, processos o actuacions judicials en un o més estats, les autoritats competents puguin establir òrgans mixtos d'investigació. A falta d'acords o arranjaments d'aquesta índole, les investigacions conjuntes es poden dur a terme mitjançant acords concertats cas per cas. Els estats part participants han de vetllar perquè la sobirania de l'Estat part en el territori del qual s'hagi d'efectuar la investigació sigui plenament respectada.

ARTICLE 20**Tècniques especials d'investigació**

1. Sempre que ho permetin els principis fonamentals del seu ordenament jurídic intern, cada Estat part ha d'adoptar, dins les seves possibilitats i en les condicions prescrites pel seu dret intern, les mesures que siguin necessàries per permetre el recurs adequat al lliurament vigilat i, quan ho consideri apropiat, la utilització d'altres tècniques especials d'investigació, com ara la vigilància electrònica o d'una altra índole i les operacions encobertes, per les seves autoritats competents en el seu territori per tal de combatre eficaçment la delinqüència organitzada.

2. Als efectes d'investigar els delictes compresos en aquesta Convenció, s'encoratja els estats part perquè subscriuguin, quan sigui procedent, acords o arranjaments bilaterals o multilaterals apropiats per utilitzar aquestes tècniques especials d'investigació en el context de la cooperació en el pla internacional. Aquests acords o arranjaments s'han de subscriure i executar respectant plenament el principi de la igualtat sobirana dels estats i en posar-los en pràctica s'han de complir estrictament les condicions que continguin.

3. Si no existeixen els acords o els arranjaments esmentats al paràgraf 2 d'aquest article, qualsevol decisió de recórrer a aquestes tècniques especials d'investigació en el pla internacional s'ha d'adoptar sobre la base de cada cas particular i pot tenir en compte, quan sigui necessari, els arranjaments financers i els acords relatius a l'exercici de jurisdicció pels estats part interessats.

4. Qualsevol decisió de recórrer al lliurament vigilat en el pla internacional pot incloure, amb el consentiment dels estats part interessats, l'aplicació de mètodes com ara interceptar els béns, autoritzar-los a prosseguir intactes o retirar-los o substituir-los totalment o parcialment.

ARTICLE 21**Tramesa d'actuacions penals**

Els estats part han de considerar la possibilitat de remetre actuacions penals per a l'enjudiciament per un delicte comprès en aquesta Convenció quan s'estimi que aquesta tramesa actuarà en benefici de la deguda administració de justícia, en particular en casos en els quals intervinguin diverses jurisdiccions, amb vista a concentrar les actuacions del procés.

ARTICLE 22**Establiment d'antecedents penals**

Cada Estat part pot adoptar les mesures legislatives o d'una altra índole que siguin necessàries per tenir en

compte, en les condicions i per a les finalitats que consideri apropiades, qualsevol declaració de culpabilitat prèvia, en un altre Estat, d'un presumpte delinqüent a fi d'utilitzar aquesta informació en actuacions penals relatives a un delicte comprès en aquesta Convenció.

ARTICLE 23**Penalització de l'obstrucció de la justícia**

Cada Estat part ha d'adoptar les mesures legislatives i d'una altra índole que siguin necessàries per tipificar com a delicte, quan es cometin intencionalment:

a) L'ús de la força física, amenaces o intimidació, o la promesa, l'oferiment o la concessió d'un benefici indegut per induir a fals testimoni o obstaculitzar la presència de testimoni o l'aportació de proves en un procés en relació amb la comissió d'un dels delictes compresos en aquesta Convenció;

b) L'ús de força física, amenaces o intimidació per obstaculitzar el compliment de les funcions oficials d'un funcionari de la justícia o dels serveis encarregats de fer complir la llei en relació amb la comissió dels delictes compresos en aquesta Convenció. Res del que preveu aquest apartat menyscaba el dret dels estats part a disposar de legislació que protegeixi altres categories de funcionaris públics.

ARTICLE 24**Protecció dels testimonis**

1. Cada Estat part ha d'adoptar les mesures apropiades dins les seves possibilitats per protegir de manera eficaça contra eventuals actes de represàlia o intimidació als testimonis que participin en actuacions penals i que prestin testimoni sobre delictes compresos en aquesta Convenció, així com, quan sigui procedent, als seus familiars i altres persones properes.

2. Les mesures que preveu el paràgraf 1 d'aquest article poden consistir, entre altres, sense perjudici dels drets de l'acusat, inclòs el dret a les garanties processals, en el següent:

a) Establir procediments per a la protecció física d'aquestes persones inclosa, en la mesura del que sigui necessari i possible, la seva reubicació, i permetre, quan sigui procedent, la prohibició total o parcial de revelar informació relativa a la seva identitat i al seu parador;

b) Establir normes probatòries que permetin que la declaració dels testimonis es presti de manera que no es posi en perill la seva seguretat, per exemple acceptant el testimoni per conducte de tecnologies de comunicació com ara videoconferències o altres mitjans adequats.

3. Els estats part han de considerar la possibilitat de subscriure acords o arranjaments amb altres estats per a la reubicació de les persones esmentades en el paràgraf 1 d'aquest article.

4. Les disposicions d'aquest article també són aplicables a les víctimes en el cas que actuïn com a testimonis.

ARTICLE 25**Assistència i protecció a les víctimes**

1. Cada Estat part ha d'adoptar les mesures apropiades dins les seves possibilitats per prestar assistència i protecció a les víctimes dels delictes compresos en aquesta Convenció, en particular en casos d'amenaça de represàlia o intimidació.

2. Cada Estat part ha d'establir procediments adequats que permetin a les víctimes dels delictes compresos en aquesta Convenció obtenir indemnització i restitució.

3. Cada Estat part ha de permetre, amb subjecció al seu dret intern, que es presentin i s'examinin les opinions i les preocupacions de les víctimes en les etapes apropiades de les actuacions penals contra els delinqüents sense que això menyscabi els drets de la defensa.

ARTICLE 26

Mesures per intensificar la cooperació amb les autoritats encarregades de fer complir la llei

1. Cada Estat part ha d'adoptar mesures apropiades per encoratjar les persones que participin o hagin participat en grups delictius organitzats al següent:

a) Proporcionar informació útil a les autoritats competents amb finalitats d'investigació i probatòries sobre qüestions com ara:

i) La identitat, la naturalesa, la composició, l'estructura, la ubicació o les activitats dels grups delictius organitzats;

ii) Els vincles, inclosos els vincles internacionals, amb altres grups delictius organitzats;

iii) Els delictes que els grups delictius organitzats hagin comès o puguin cometre;

b) Prestar ajuda efectiva i concreta a les autoritats competents que pugui contribuir a privar els grups delictius organitzats dels seus recursos o del producte del delicte.

2. Cada Estat part ha de considerar la possibilitat de preveure, en els casos apropiats, la mitigació de la pena de les persones acusades que prestin una cooperació substancial a la investigació o l'enjudiciament respecte als delictes compresos en aquesta Convenció.

3. Cada Estat part ha de considerar la possibilitat de preveure, de conformitat amb els principis fonamentals del seu dret intern, la concessió d'immunitat judicial a les persones que prestin una cooperació substancial a la investigació o l'enjudiciament respecte als delictes compresos en aquesta Convenció.

4. La protecció d'aquestes persones és la que preveu l'article 24 d'aquesta Convenció.

5. Quan una de les persones esmentades en el paràgraf 1 d'aquest article que estigui en un Estat part pugui prestar una cooperació substancial a les autoritats competents d'un altre Estat part, els estats part interessats poden considerar la possibilitat de subscriure acords o arranjaments, de conformitat amb el seu dret intern, respecte a l'eventual concessió, per l'altre Estat part, del tracte enunciat als paràgrafs 2 i 3 d'aquest article.

ARTICLE 27

Cooperació en matèria de compliment de la llei

1. Els estats part han de col·laborar estretament, en consonància amb els seus respectius ordenaments jurídics i administratius, amb vista a augmentar l'eficàcia de les mesures de compliment de la llei orientades a combatre els delictes compresos en aquesta Convenció. En particular, cada Estat part ha d'adoptar mesures eficaçes per tal de:

a) Millorar els canals de comunicació entre les seves autoritats, organismes i serveis competents i, si és necessari, establir-los, a fi de facilitar l'intercanvi segur i ràpid d'informació sobre tots els aspectes dels delictes compresos en aquesta Convenció, així com, si els estats part

interessats ho consideren oportú, sobre les seves vinculacions amb altres activitats delictives;

b) Cooperar amb altres estats part en la realització d'indagacions respecte a delictes compresos en aquesta Convenció sobre:

i) La identitat, el parador i les activitats de persones presumptament implicades en aquests delictes o la ubicació d'altres persones interessades;

ii) El moviment del producte del delicte o de béns derivats de la comissió d'aquests delictes;

iii) El moviment de béns, equip o altres instruments utilitzats o destinats a utilitzar-se a la comissió d'aquests delictes;

c) Proporcionar, quan sigui procedent, els elements o les quantitats de substàncies que es requereixin per a finalitats d'anàlisi o investigació;

d) Facilitar una coordinació eficaç entre els seus organismes, autoritats i serveis competents, i promoure l'intercanvi de personal i altres experts, inclosa la designació d'oficials d'enllaç, amb subjecció a acords o arranjaments bilaterals entre els estats part interessats;

e) Intercanviar informació amb altres estats part sobre els mitjans i mètodes concrets emprats pels grups delictius organitzats, així com, quan sigui procedent, sobre les rutes i els mitjans de transport i l'ús d'identitats falses, documents alterats o falsificats o altres mitjans d'encobrir les seves activitats;

f) Intercanviar informació i coordinar les mesures administratives i d'una altra índole adoptades amb vista a la detecció prompta dels delictes compresos en aquesta Convenció.

2. Els estats part, amb vista a donar efecte a aquesta Convenció, han de considerar la possibilitat de subscriure acords o arranjaments bilaterals o multilaterals en matèria de cooperació directa entre els seus respectius organismes encarregats de fer complir la llei i, quan aquests acords o arranjaments ja existeixin, d'esmenar-los. A falta d'aquests acords o arranjaments entre els estats part interessats, les parts poden considerar aquesta Convenció com la base per a la cooperació en matèria de compliment de la llei respecte als delictes compresos en aquesta Convenció. Quan sigui procedent, els estats part han de recórrer plenament a la subscripció d'acords i arranjaments, fins i tot amb organitzacions internacionals o regionals, amb vista a augmentar la cooperació entre els seus respectius organismes encarregats de fer complir la llei.

3. Els estats part s'han d'esforçar per col·laborar en la mesura de les seves possibilitats per afrontar la delinqüència organitzada transnacional comesa mitjançant el recurs a la tecnologia moderna.

ARTICLE 28

Recopilació, intercanvi i anàlisi d'informació sobre la naturalesa de la delinqüència organitzada

1. Els estats part han de considerar la possibilitat d'analitzar, en consulta amb els cercles científics i acadèmics, les tendències de la delinqüència organitzada en el seu territori, les circumstàncies en les quals actua la delinqüència organitzada, així com els grups professionals i les tecnologies involucrats.

2. Els estats part han de considerar la possibilitat de desenvolupar i compartir experiència analítica sobre les activitats de la delinqüència organitzada, tant a nivell bilateral com per conducte d'organitzacions internacionals i regionals. Amb aquesta finalitat, s'han d'establir

i aplicar, segons sigui procedent, definicions, normes i metodologies comunes.

3. Els estats part han de considerar la possibilitat de vigilar les seves polítiques i les mesures en vigor encaminades a combatre la delinqüència organitzada i avaluar la seva eficàcia i eficiència.

ARTICLE 29

Capacitació i assistència tècnica

1. Cada Estat part, en la mesura que sigui necessari, ha de formular, desenvolupar o perfeccionar programes de capacitació específicament concebuts per al personal dels seus serveis encarregats de fer complir la llei, inclosos fiscals, jutges d'instrucció i personal de duanes, així com per al personal d'una altra índole encarregat de la prevenció, la detecció i el control dels delictes compresos en aquesta Convenció. Aquests programes poden incloure adscripcions i intercanvis de personal. En particular i en la mesura que ho permeti el dret intern, han de tenir relació amb:

a) Els mètodes emprats en la prevenció, la detecció i el control dels delictes compresos en aquesta Convenció;

b) Les rutes i les tècniques utilitzades per persones presumptament implicades en delictes compresos en aquesta Convenció, fins i tot en els estats de trànsit, i les mesures de lluita pertinents;

c) La vigilància del moviment de béns de contraban;

d) La detecció i la vigilància dels moviments del producte del delicte o dels béns, l'equip o altres instruments utilitzats per cometre aquests delictes i els mètodes emprats per a la transferència, l'ocultació o dissimulació de l'esmentat producte, béns, equip o altres instruments, així com els mètodes utilitzats per combatre el blanqueig de diner i altres delictes financers;

e) La provisió de proves;

f) Les tècniques de control en zones i ports francs;

g) L'equip i les tècniques moderns utilitzats per fer complir la llei, inclosos la vigilància electrònica, el lliurament vigilat i les operacions encobertes;

h) Els mètodes utilitzats per combatre la delinqüència organitzada transnacional mitjançant computadores, xarxes de telecomunicacions o altres formes de la tecnologia moderna; i

i) Els mètodes utilitzats per protegir les víctimes i els testimonis.

2. Els estats part s'han de prestar assistència en la planificació i l'execució de programes d'investigació i capacitació encaminats a intercanviar coneixements especialitzats a les esferes esmentades en el paràgraf 1 d'aquest article i, amb aquesta finalitat, també han de recórrer, quan sigui procedent, a conferències i seminaris regionals i internacionals per promoure la cooperació i fomentar l'examen dels problemes d'interès comú, inclosos els problemes i les necessitats especials dels estats de trànsit.

3. Els estats part han de promoure activitats de capacitació i assistència tècnica que facilitin l'extradició i l'assistència judicial recíproca. La capacitació i l'assistència tècnica poden incloure l'ensenyament d'idiomes, les adscripcions i els intercanvis de personal entre autoritats centrals o organismes amb responsabilitats pertinents.

4. Quan hi hagi acords o arranjaments bilaterals i multilaterals vigents, els estats part han d'intensificar, en la mesura necessària, els seus esforços per optimitzar les activitats operacionals i de capacitació a les organitzacions internacionals i regionals, així com en el marc d'altres acords o arranjaments bilaterals i multilaterals pertinents.

ARTICLE 30

Altres mesures. Aplicació de la Convenció mitjançant el desenvolupament econòmic i l'assistència tècnica

1. Els estats part han d'adoptar disposicions conduents a l'aplicació òptima d'aquesta Convenció en la mesura que sigui possible, mitjançant la cooperació internacional, tenint en compte els efectes adversos de la delinqüència organitzada en la societat en general i en el desenvolupament sostenible en particular.

2. Els estats part han de fer esforços concrets, en la mesura que sigui possible i en forma coordinada entre si, així com amb organitzacions internacionals i regionals, per:

a) Intensificar la seva cooperació en els diversos nivells amb els països en desenvolupament amb vista a enfortir les capacitats d'aquests països per prevenir i combatre la delinqüència organitzada transnacional;

b) Augmentar l'assistència financera i material a fi de donar suport als esforços dels països en desenvolupament per combatre amb eficàcia la delinqüència organitzada transnacional i ajudar-los a aplicar satisfactòriament aquesta Convenció;

c) Prestar assistència tècnica als països en desenvolupament i als països amb economies en transició per ajudar-los a satisfer les seves necessitats relacionades amb l'aplicació d'aquesta Convenció. Amb aquesta finalitat, els estats part han de procurar fer contribucions voluntàries adequades i periòdiques a un compte específicament designat a aquests efectes en un mecanisme de finançament de les Nacions Unides. Els estats part també poden considerar en particular la possibilitat, d'acord amb el seu dret intern i amb les disposicions d'aquesta Convenció, d'aportar al compte abans esmentat un percentatge dels diners o del valor corresponent del producte del delicte o dels béns il·lícits decomissats d'acord amb el que disposa aquesta Convenció;

d) Impulsar i persuadir altres estats i institucions financeres, segons sigui procedent, perquè s'afegeixin als esforços desplegats d'acord amb aquest article, en particular proporcionant un major nombre de programes de capacitació i equip modern als països en desenvolupament a fi d'ajudar-los a aconseguir els objectius d'aquesta Convenció.

3. En la mesura que sigui possible, aquestes mesures no menyscaben els compromisos existents en matèria d'assistència externa ni altres arranjaments de cooperació financera als plans bilateral, regional o internacional.

4. Els estats part poden subscriure acords o arranjaments bilaterals o multilaterals sobre assistència material i logística, tenint en compte els arranjaments financers necessaris per fer efectiva la cooperació internacional que preveu aquesta Convenció, i per prevenir, detectar i combatre la delinqüència organitzada transnacional.

ARTICLE 31

Prevenició

1. Els estats part han de procurar formular i avaluar projectes nacionals i establir i promoure pràctiques i polítiques òptimes per a la prevenció de la delinqüència organitzada transnacional.

2. Els estats part han de procurar, de conformitat amb els principis fonamentals del seu dret intern, reduir les oportunitats actuals o futures de què disposin els grups delictius organitzats per participar en mercats lícits amb el producte del delicte adoptant oportunament

mesures legislatives, administratives o d'una altra índole. Aquestes mesures s'haurien de centrar en:

a) L'enfortiment de la cooperació entre els organismes encarregats de fer complir la llei o el ministeri públic i les entitats privades pertinents, inclosa la indústria;

b) La promoció de l'elaboració de normes i procediments concebuts per salvaguardar la integritat de les entitats públiques i de les entitats privades interessades, així com codis de conducta per a professions pertinents, en particular per als advocats, els notaris públics, els assessors fiscals i els comptadors;

c) La prevenció de la utilització indeguda per part de grups delictius organitzats de licitacions públiques i de subsidis i llicències concedits per autoritats públiques per dur a terme activitats comercials;

d) La prevenció de la utilització indeguda de persones jurídiques per part de grups delictius organitzats; referent a això, aquestes mesures podrien incloure les següents:

i) L'establiment de registres públics de persones jurídiques i naturals involucrades en la constitució, la gestió i el finançament de persones jurídiques;

ii) La possibilitat d'inhabilitar per manament judicial o qualsevol mitjà apropiat durant un període raonable les persones condemnades per delictes compresos en aquesta Convenció per actuar com a directors de persones jurídiques constituïdes en les seves jurisdiccions respectives;

iii) L'establiment de registres nacionals de persones inhabilitades per actuar com a directors de persones jurídiques; i

iv) L'intercanvi d'informació continguda als registres esmentats en els incisos i) i iii) d'aquest apartat amb les autoritats competents d'altres estats part.

3. Els estats part han de procurar promoure la reintegració social de les persones condemnades per delictes compresos en aquesta Convenció.

4. Els estats part han de procurar avaluar periòdicament els instruments jurídics i les pràctiques administratives pertinents vigents a fi de detectar si hi ha el perill que siguin utilitzats indegudament per grups delictius organitzats.

5. Els estats part han de procurar sensibilitzar a l'opinió pública respecte a l'existència, les causes i la gravetat de la delinqüència organitzada transnacional i l'amenaça que representa. Quan sigui procedent, es pot difondre informació a través dels mitjans de comunicació i s'han d'adoptar mesures per fomentar la participació pública en els esforços per prevenir i combatre la delinqüència.

6. Cada Estat part ha de comunicar al secretari general de les Nacions Unides el nom i l'adreça de l'autoritat o les autoritats que poden ajudar altres estats part a formular mesures per prevenir la delinqüència organitzada transnacional.

7. Els estats part han de col·laborar entre si i amb les organitzacions internacionals i regionals pertinents, segons sigui procedent, amb vista a promoure i formular les mesures esmentades en aquest article. Això inclou la participació en projectes internacionals per a la prevenció de la delinqüència organitzada transnacional, per exemple mitjançant la mitigació de les circumstàncies que fan vulnerables als grups socialment marginats a les activitats de la delinqüència organitzada transnacional.

ARTICLE 32

Conferència de les parts en la Convenció

1. S'ha d'establir una conferència de les parts en la Convenció per tal de millorar la capacitat dels estats

part per combatre la delinqüència organitzada transnacional, i per promoure i examinar l'aplicació d'aquesta Convenció.

2. El secretari general de les Nacions Unides ha de convocar la Conferència de les parts com a molt tard un any després de l'entrada en vigor d'aquesta Convenció. La Conferència de les parts ha d'aprovar regles de procediment i normes que regeixin les activitats enunciades en els paràgrafs 3 i 4 d'aquest article (incloses normes relatives al pagament de les despeses resultants de la posada en marxa d'aquestes activitats).

3. La Conferència de les parts ha de concertar mecanismes amb vista a aconseguir els objectius esmentats en el paràgraf 1 d'aquest article, en particular a:

a) Facilitar les activitats que duguin a terme els estats part d'acord amb els articles 29, 30 i 31 d'aquesta Convenció, i impulsar inclusivament la mobilització de contribucions voluntàries;

b) Facilitar l'intercanvi d'informació entre estats part sobre les modalitats i tendències de la delinqüència organitzada transnacional i sobre pràctiques eficaces per combatre-la;

c) Cooperar amb les organitzacions internacionals i regionals i les organitzacions no governamentals pertinents;

d) Examinar periòdicament l'aplicació d'aquesta Convenció;

e) Formular recomanacions per millorar aquesta Convenció i la seva aplicació.

4. Als efectes dels apartats d) i e) del paràgraf 3 d'aquest article, la Conferència de les parts ha d'obtenir el coneixement necessari de les mesures adoptades i de les dificultats que hagin tingut els estats part en l'aplicació d'aquesta Convenció mitjançant la informació que l'hi facilitin i mitjançant els altres mecanismes d'examen que estableixi la Conferència de les parts.

5. Cada Estat part ha de facilitar a la Conferència de les parts informació sobre els seus programes, plans i pràctiques, i també sobre les mesures legislatives i administratives adoptades per aplicar aquesta Convenció, segons requereixi la Conferència de les parts.

ARTICLE 33

Secretaria

1. El secretari general de les Nacions Unides ha de prestar els serveis de secretaria necessaris a la Conferència de les parts en la Convenció.

2. La secretaria:

a) Ha de prestar assistència a la Conferència de les parts en la realització de les activitats enunciades a l'article 32 d'aquesta Convenció i organitzar els períodes de sessions de la Conferència de les parts i els ha de prestar els serveis necessaris;

b) Ha de prestar assistència als estats part que la sol·licitin en el subministrament d'informació a la Conferència de les parts segons el que preveu el paràgraf 5 de l'article 32 d'aquesta Convenció; i

c) Ha de vetllar per la coordinació necessària amb la secretaria d'altres organitzacions internacionals i regionals pertinents.

ARTICLE 34

Aplicació de la Convenció

1. Cada Estat part ha d'adoptar, de conformitat amb els principis fonamentals del seu dret intern, les mesures que siguin necessàries, incloses mesures legislatives i administratives, per garantir el compliment de les seves obligacions d'acord amb aquesta Convenció.

2. Els estats part han de tipificar en el seu dret intern els delictes tipificats de conformitat amb els articles 5, 6, 8 i 23 d'aquesta Convenció independentment del caràcter transnacional o la participació d'un grup delictiu organitzat segons la definició continguda en el paràgraf 1 de l'article 3 d'aquesta Convenció, excepte en la mesura que l'article 5 d'aquesta Convenció exigeixi la participació d'un grup delictiu organitzat.

3. Cada Estat part pot adoptar mesures més estrictes o severes que les previstes en aquesta Convenció a fi de prevenir i combatre la delinqüència organitzada transnacional.

ARTICLE 35

Solució de controvèrsies

1. Els estats part han de procurar solucionar qualsevol controvèrsia relacionada amb la interpretació o l'aplicació d'aquesta Convenció mitjançant la negociació.

2. Qualsevol controvèrsia entre dos estats part o més sobre la interpretació o l'aplicació d'aquesta Convenció que no es pugui resoldre mitjançant la negociació dins d'un termini raonable s'ha de sotmetre a arbitratge, a sol·licitud d'un d'aquests estats part. Si, sis mesos després de la data de la sol·licitud d'arbitratge, aquests estats part no s'han pogut posar d'acord sobre l'organització de l'arbitratge, qualsevol d'aquests estats part pot remetre la controvèrsia a la Cort Internacional de Justícia mitjançant sol·licitud de conformitat amb l'Estatut de la Cort.

3. Cada Estat part pot declarar, en el moment de la signatura, ratificació, acceptació o aprovació d'aquesta Convenció o d'adhesió a aquesta, que no es considera vinculat pel paràgraf 2 d'aquest article. Els altres estats part no queden vinculats pel paràgraf 2 d'aquest article respecte de qualsevol Estat part que hagi fet aquesta reserva.

4. L'Estat part que hagi fet una reserva de conformitat amb el paràgraf 3 d'aquest article pot retirar la reserva en qualsevol moment si ho notifica al secretari general de les Nacions Unides.

ARTICLE 36

Signatura, ratificació, acceptació, aprovació i adhesió

1. Aquesta Convenció està oberta a la signatura de tots els estats del 12 al 15 de desembre de 2000 a Palerm (Itàlia) i després d'aquesta data a la seu de les Nacions Unides a Nova York fins al 12 de desembre de 2002.

2. Aquesta Convenció també està oberta a la signatura de les organitzacions regionals d'integració econòmica sempre que com a mínim un dels estats membres d'aquestes organitzacions hagi signat aquesta Convenció de conformitat amb el que disposa el paràgraf 1 d'aquest article.

3. Aquesta Convenció està subjecta a ratificació, acceptació o aprovació. Els instruments de ratificació, acceptació o aprovació s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides. Les organitzacions regionals d'integració econòmica poden dipositar el seu instrument de ratificació, acceptació o aprovació si almenys un dels seus estats membres ha estat procedint de la mateixa manera. En aquell instrument de ratificació, acceptació o aprovació, aquestes organitzacions han de declarar l'abast de la seva competència respecte a les qüestions regides per aquesta Convenció. Aquestes organitzacions també han de comunicar al dipositori qualsevol modificació pertinent de l'abast de la seva competència.

4. Aquesta Convenció està oberta a l'adhesió de tots els estats o totes les organitzacions regionals d'integració econòmica que tinguin com a mínim un Estat membre que sigui part en aquesta Convenció. Els instruments d'adhesió s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides. En el moment de l'adhesió, les organitzacions regionals d'integració econòmica han de declarar l'abast de la seva competència respecte a les qüestions regides per aquesta Convenció. Aquestes organitzacions també han de comunicar al dipositori qualsevol modificació pertinent de l'abast de la seva competència.

ARTICLE 37

Relació amb els protocols

1. Aquesta Convenció es pot complementar amb un o més protocols.

2. Per passar a ser part en un protocol, els estats o les organitzacions regionals d'integració econòmica també han de ser part en aquesta Convenció.

3. Els estats part en aquesta Convenció no queden vinculats per un protocol llevat que passin a ser part en el protocol de conformitat amb les seves disposicions.

4. Els protocols d'aquesta Convenció s'han d'interpretar juntament amb aquesta, tenint en compte la finalitat d'aquests protocols.

ARTICLE 38

Entrada en vigor

1. Aquesta Convenció entra en vigor el norantè dia després de la data en què s'hagi dipositat el quarantè instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió. Als efectes d'aquest paràgraf, els instruments dipositats per una organització regional d'integració econòmica no es consideren addicionals als dipositats pels estats membres d'aquesta organització.

2. Per a cada Estat o organització regional d'integració econòmica que ratifiqui, accepti o aprovi aquesta Convenció o s'hi adhereixi després d'haver-se dipositat el quarantè instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió, aquesta Convenció entra en vigor el trentè dia després de la data en la qual aquest Estat o organització hagi dipositat l'instrument pertinent.

ARTICLE 39

Esmena

1. Quan hagin transcorregut cinc anys des de l'entrada en vigor d'aquesta Convenció, els estats part poden proposar esmenes per escrit al secretari general de les Nacions Unides, el qual a continuació ha de comunicar tota esmena proposada als estats part i a la Conferència de les parts en la Convenció perquè l'examinin i decideixin. La Conferència de les parts ha de fer tot el que sigui possible per aconseguir un consens sobre cada esmena. Si s'han esgotat totes les possibilitats d'aconseguir un consens i no s'ha arribat a un acord, l'aprovació de l'esmena exigeix, en darrera instància, una majoria de dos terços dels estats part presents i votants en la sessió de la Conferència de les parts.

2. Les organitzacions regionals d'integració econòmica, en assumptes de la seva competència, exerceixen el seu dret de vot d'acord amb aquest article amb un nombre de vots igual al nombre dels seus estats membres que siguin parts en aquesta Convenció. Aquestes organitzacions no han d'exercir el dret de vot si els seus estats membres exerceixen el seu, i viceversa.

3. Qualsevol esmena aprovada de conformitat amb el paràgraf 1 d'aquest article està subjecta a ratificació, acceptació o aprovació pels estats part.

4. Qualsevol esmena ratificada de conformitat amb el paràgraf 1 d'aquest article entra en vigor respecte d'un Estat part noranta dies després de la data en la qual aquest dipòsit en poder del secretari general de les Nacions Unides un instrument de ratificació, acceptació o aprovació d'aquesta esmena.

5. Quan una esmena entri en vigor, és vinculant per als estats part que hagin expressat el seu consentiment sobre això. Els altres estats part queden subjectes a les disposicions d'aquesta Convenció, així com a qualsevol altra esmena anterior que hagin ratificat, acceptat o aprovat.

ARTICLE 40

Denúncia

1. Els estats part poden denunciar aquesta Convenció mitjançant una notificació escrita al secretari general de les Nacions Unides. La denúncia té efecte un any després de la data en què el secretari general hagi rebut la notificació.

2. Les organitzacions regionals d'integració econòmica deixen de ser part en aquesta Convenció quan l'hagin denunciat tots els seus estats membres.

3. La denúncia d'aquesta Convenció d'acord amb el paràgraf 1 d'aquest article comporta la denúncia dels seus protocols.

ARTICLE 41

Dipositari i idiomes

1. El secretari general de les Nacions Unides és el dipositari d'aquesta Convenció.

2. L'original d'aquesta Convenció, els textos de la qual en àrab, xinès, espanyol, francès, anglès i rus són igualment autèntics, es diposita en poder del secretari general de les Nacions Unides.

En fe de tot això, els plenipotenciaris sotasignats, degudament autoritzats pels governs respectius, han signat aquesta Convenció.

Estats part	Signatura	Data dipòsit Instrument Ratificació
Afganistan	14-12-2000	21- 8-2002
Albània	12-12-2000	
Alemanya	12-12-2000	
Andorra	11-11-2001	24- 7-2002
Angola	13-12-2000	
Antiga i Barbuda	26- 9-2001	
Àrabia Saudita	12-12-2000	7-10-2002
Algèria (*)	12-12-2000	
Argentina	12-12-2000	
Armènia (*)	15-11-2001	1- 7-2003
Austràlia	13-12-2000	25- 6-2003
Àustria	12-12-2000	
Azerbaidjan	12-12-2000	
Bahames	9- 4-2001	25- 6-2003
Barbados	26- 9-2001	
Belarús (*)	14-12-2000	
Bèlgica (*)	12-12-2000	25- 6-2003
Benín	13-12-2000	
Bolívia	12-12-2000	

Estats part	Signatura	Data dipòsit Instrument Ratificació
Bòsnia i Hercegovina ..	12-12-2000	24- 4-2002
Botswana (*)	10- 4-2002	29- 8-2002
Brasil	12-12-2000	5-12-2001
Bulgària	13-12-2000	
Burkina Faso	15-12-2000	
Burundi	14-12-2000	15- 5-2002
Cap Verd	13-12-2000	
Cambodja	11-11-2001	
Camerun	13-12-2000	13- 5-2002
Canadà	14-12-2000	
Colòmbia	12-12-2000	
Congo	14-12-2000	24- 7-2003
Corea, República de ...	13-12-2000	
Costa d'Ivori	15-12-2000	
Costa Rica	16- 3-2001	24- 1-2003
Croàcia	12-12-2000	17- 9-2002
Cuba	13-12-2000	
Dinamarca	12-12-2000	
Equador (*)	13-12-2000	17- 9-2002
Egipte (*)	13-12-2000	
El Salvador	14-12-2000	
Emirats Àrabs Units ...	9-12-2002	1- 3-2002
Eslovàquia	14-12-2000	
Eslovènia	12-12-2000	
Espanya	13-12-2000	10- 2-2003
Estats Units	13-12-2000	
Estònia	14-12-2000	
Etiòpia	14-12-2000	28- 5-2002
Filipines	14-12-2000	
Finlàndia	12-12-2000	
França	12-12-2000	29-10-2002
Gàmbia	14-12-2000	
Geòrgia	13-12-2000	
Grècia	13-12-2000	5- 5-2003
Guatemala	12-12-2000	
Guinea Bissau	14-12-2000	
Guinea Equatorial	14-12-2000	7- 2-2003
Haití	13-12-2000	
Hondures	14-12-2000	
Hongria	14-12-2000	7-12-2001
Iemen	15-12-2000	
Índia	12-12-2002	
Indonèsia	12-12-2000	09- 5-2002
Iran	12-12-2000	
Irlanda	13-12-2000	
Islàndia	13-12-2000	7-12-2001
Israel	13-12-2000	
Itàlia	12-12-2000	
Jamahinya Àrab Líbia.	13-11-2001	7-12-2001
Jamaica	26- 9-2001	
Japó	12-12-2000	
Jordània (*)	26-11-2002	7-12-2001
Kazakhstan	13-12-2000	
Kirguizistan	13-12-2000	
Kuwait	12-12-2000	7-12-2001
Lesotho	14-12-2000	
Letònia (*)	13-12-2000	
Líban	18-12-2001	09- 5-2002
Liechtenstein	12-12-2000	
Lituània (*)	13-12-2000	
Luxemburg	13-12-2000	12- 4-2002
Macedònia	12-12-2000	
Madagascar	14-12-2000	
Malawi	13-12-2000	12- 4-2002
Malàisia	26- 9-2002	
Mali	15-12-2000	

Estats part	Signatura	Data dipòsit Instrument Ratificació
Malta	14-12-2000	
Marroc	13-12-2000	19- 9-2002
Maurici (*)	12-12-2000	21- 4-2003
Mèxic (*)	13-12-2000	4- 3-2003
Moçambic	15-12-2000	
Mònaco	13-12-2000	5- 6-2001
Namíbia	13-12-2000	16- 8-2002
Nauru	12-11-2001	
Nepal	12-12-2002	
Nicaragua (*)	14-12-2000	9- 9-2002
Níger	21- 8-2001	
Nigèria	13-12-2000	28- 6-2001
Noruega	13-12-2000	
Nova Zelanda (*)	14-12-2000	19- 7-2002
Països Baixos	12-12-2000	
Pakistan	14-12-2000	
Panamà	13-12-2000	
Paraguai	12-12-2000	
Perú	14-12-2000	23- 1-2002
Polònia (*)	12-12-2000	12-11-2001
Portugal	12-12-2000	
Regne Unit	14-12-2000	
República Arab Síria ..	13-12-2000	
República Txeca	12-12-2000	
República Dominicana ..	13-12-2000	
República de Moldoia ..	14-12-2000	
República Unida de Tanzània	13-12-2000	
Rússia, Federació de ...	12-12-2000	
Romania (*)	14-12-2000	4-12-2002
Rwanda	14-12-2000	
Saint Christopher i Nevis	20-11-2001	
Saint Lucia	26- 9-2001	
Saint Vincent i les Gre- nadines	24- 7-2002	
San Marino	14-12-2000	
Senegal	13-12-2000	
Sèrbia i Montenegro ...	12-12-2000	6- 9-2001
Seychelles	12-12-2000	22- 4-2003
Sierra Leone	27-11-2001	
Singapur	13-12-2000	
Sri Lanka	13-12-2000	
Sud-àfrica	14-12-2000	
Sudan	15-12-2000	
Suècia	12-12-2000	
Suïssa	12-12-2000	
Swazilàndia	14-12-2000	
Tailàndia	13-12-2000	
Tadjikistan	12-12-2000	8- 7-2002
Togo	12-12-2000	
Trinitat i Tobago	26- 9-2001	
Tunísia (*)	13-12-2000	19- 6-2003
Turquia	13-12-2000	25- 3-2003
Uganda	12-12-2000	
Ucraïna	12-12-2000	
Uruguai	13-12-2000	
Uzbekistan	13-12-2000	
Veneçuela	14-12-2000	13- 5-2002
Vietnam	13-12-2000	
Xile	13-12-2000	
Xina	12-12-2000	
Xipre	12-12-2000	22- 4-2003
Zimbabwe	12-12-2000	
Comunitat Europea	12-12-2000	

(*) Reserves i declaracions:

Algèria.

Reserva:

El Govern de la República Algeriana Democràtica i Popular no es considera vinculat pel que disposa el paràgraf 2 de l'article 35 d'aquesta Convenció que preveu que qualsevol controvèrsia entre dos estats part o més sobre la interpretació o l'aplicació d'aquesta Convenció que no s'hagi resolt mitjançant negociació s'ha de sotmetre a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia, a sol·licitud de qualsevol de les parts en aquesta.

El Govern de la República Algeriana Democràtica i Popular considera que cap controvèrsia d'aquesta índole s'ha de sotmetre a arbitratge ni a la Cort Internacional de Justícia sense el consentiment de totes les parts en la controvèrsia.

Declaració:

La ratificació d'aquesta Convenció per la República Algeriana Democràtica i Popular no implica de cap manera el reconeixement d'Israel.

Aquesta ratificació no comporta l'establiment de relacions de cap mena amb Israel.

Armènia.

«Article 5.

De conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 5 de la Convenció de les Nacions Unides contra la Delinqüència Organitzada Transnacional, adoptada a Nova York el 15 de novembre de 2000 (d'ara endavant denominada la Convenció) la República d'Armènia declara que el seu Codi Penal (capítol 7, en particular l'article 41 del Codi) inclou tots els delictes greus relacionats amb grups delictius organitzats previstos en el paràgraf 1.a).i) de l'article 5 de la Convenció.

Article 16.

De conformitat amb el paràgraf 5 de l'article 16 de la Convenció, la República d'Armènia declara que considera la Convenció com la base jurídica de la cooperació en matèria d'extradició en les seves relacions amb altres estats part en aquesta Convenció.

No obstant això, la República d'Armènia declara alhora que aplicarà la Convenció en les relacions amb els estats part al Conveni Europeu d'Extradició, fet a París el 13 de desembre de 1957, sempre que la Convenció complementi i faciliti l'aplicació del que disposa el Conveni Europeu d'Extradició.

Article 18.

De conformitat amb el paràgraf 13 de l'article 18 de la Convenció, la República d'Armènia designa les següents autoritats centrals encarregades de rebre sol·licituds d'assistència judicial recíproca:

a) pel que fa als casos en fase d'investigació prèvia a judici

l'Oficina del Fiscal General de la República d'Armènia.

b) pel que fa als casos en fase d'actuacions als tribunals o relacionades amb l'execució de la sentència el Ministeri de Justícia de la República d'Armènia.

De conformitat amb el paràgraf 14 de l'article 18 de la Convenció, la República d'Armènia declara que les llengües acceptables són l'armeni, l'anglès o el rus.»

Belarús.

Declaració:

«La República de Belarús entén que l'aplicació del que disposa l'article 10 de la Convenció s'ha de fer en la mesura que no contradigui el seu dret intern.

La República de Belarús, de conformitat amb l'article 16 de la Convenció, utilitza la Convenció com a base per a la cooperació en matèria d'extradició amb altres estats membres de la Convenció.»

Bèlgica.

En el moment de la signatura.

Declaració:

Les comunitats francesa, flamenca i germanòfona i les regions de Valònia, Flandes i Brussel·les capital també queden obligades mitjançant aquesta signatura.

Botswana.

«El Govern de la República de Botswana va notificar mitjançant aquest acte al secretari general de les Nacions Unides que de conformitat amb:

a) el paràgraf 5.a) de l'article 16, el Govern de la República de Botswana no considera aquesta Convenció com la base jurídica per a la cooperació en matèria d'extradició amb altres estats part en aquesta Convenció,

b) el paràgraf 13 de l'article 18, el Govern de la República de Botswana designa el fiscal general de la República de Botswana com l'autoritat central encarregada i amb competència per rebre les sol·licituds d'assistència judicial recíproca, o bé per donar-los compliment o per transmetre-les a les autoritats competents per a la seva execució;

c) el paràgraf 14 de l'article 18, l'anglès és la llengua acceptable pel Govern de la República de Botswana;

d) el paràgraf 6 de l'article 31, les autoritats següents poden ajudar altres estats part a formular mesures per prevenir la delinqüència organitzada transnacional:

i) El Comissari de Policia Botswana Police Headquarter Government Enclave Private Bag 0012.

ii) El fiscal general de la República de Botswana Attorney General's Chambers-Government Enclave Private Bag 009 Gaborone, Botswana.»

Equador.

Reserva:

En relació amb l'article 10 de la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional, el Govern de l'Equador assenyalava que el concepte de responsabilitat penal de les persones jurídiques no està incorporat en l'actualitat a la legislació equatoriana. Quan la legislació progressi en aquest àmbit, aquesta reserva serà retirada.

En l'exercici de la competència a què fa referència el paràgraf 3 de l'article 35 de la Convenció, el Govern de l'Equador formula una reserva respecte del paràgraf 2 de l'article 35, relatiu a la solució de controvèrsies.

Als efectes de la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional, el Govern d'Equador designa l'Oficina del Fiscal Públic com l'autoritat central d'Equador.

Egipte.

En el moment de la signatura:

Declaració:

La República Àrab d'Egipte declara que no es considera vinculada pel paràgraf 2 de l'article 35.

Estònia.

«... el Riigikogu de la República d'Estònia, en el moment de ratificar la Convenció, va formular les declaracions següents.

1) de conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 5 de la Convenció, la República d'Estònia declara que, en virtut de la seva legislació, considera l'acte que preveu el paràgraf 1.a).i) de l'article 5 com a delictes;

2) de conformitat amb el paràgraf 5 de l'article 16 de la Convenció, la República d'Estònia declara que considera aquesta Convenció com la base jurídica per a la cooperació en matèria d'extradició amb altres estats part en aquesta Convenció;

3) de conformitat amb el paràgraf 13 de l'article 18 de la Convenció, la República d'Estònia designa el Ministeri de Justícia com l'autoritat central encarregada de rebre les peticions d'assistència judicial recíproca;

4) de conformitat amb el paràgraf 14 de l'article 18 de la Convenció, la República d'Estònia declara que les llengües acceptables són l'estonià i l'anglès.»

Jordània.

En el moment de la signatura:

Reserva.

«El Regne Haixemita de Jordània declara la seva intenció de no quedar vinculat pel que disposa el paràgraf 2 de l'article 35 de la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional.»

Letònia.

«Declaració.

De conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 5 de la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional, adoptada a Nova York el 15 de novembre de 2000, la República de Letònia declara que el seu dret intern necessita una llei que desplegui l'acord als efectes dels delictes previstos de conformitat amb el paràgraf 1.a).1) de l'article 5.»

«Declaració.

De conformitat amb el paràgraf 5 de l'article 16 de la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional, adoptada a Nova York el 15 de novembre de 2000, la República de Letònia declara que considera la Convenció com la base jurídica per a la cooperació en matèria d'extradició amb altres estats part en la Convenció.»

«Declaració.

De conformitat amb el paràgraf 13 de l'article 18 de la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional, adoptada a Nova York el 15 de novembre de 2000, la República de Letònia declara que les autoritats designades són:

1) Oficina del Fiscal General - durant la investigació prèvia al judici.

O Kalpaka Blvd. 6, Riga, LV180 1, Letònia.

Telèfon: 371 704 4400.

Fax: 371 704 4449.

Correu electrònic: gen@lrp.gov.lv.

2) Ministeri de Justícia - durant el judici.

Brivibas Blvd. 16, Riga, LV- 153) 6, Letònia.

Telèfon: 371 703 6801, 701 6716.

Fax: 371 721 0823, 728 5575.

Correu electrònic: tm.kanceleja@tm.gov.lv».

«Declaració.

De conformitat amb el paràgraf 14 de l'article 18 de la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional, adoptada a Nova York el 15 de novembre de 2000, la República de Letònia declara que les autoritats designades són:

quència organitzada transnacional, adoptada a Nova York el 15 de novembre de 2000, la República de Letònia declara que les llengües acceptables són l'anglès o el letó.»

Lituània.

...

... de conformitat amb el paràgraf 13 de l'article 15 de la Convenció, el Seimas de la República de Lituània declara que el Ministeri de Justícia de la República de Lituània i l'Oficina del Fiscal General dependent del Tribunal Suprem de la República de Lituània són designats com a autoritats centrals per rebre les peticions d'assistència judicial recíproca;

... de conformitat amb el paràgraf 14 de l'article 18 de la Convenció, el Seimas de la República de Lituània declara que les peticions d'assistència judicial i els documents relatius a aquestes que es remetin a la República de Lituània han d'anar acompanyats de les seves respectives traduccions a l'anglès, el rus o el lituà, en cas que aquests documents no estiguin redactats en cap d'aquests idiomes;

... de conformitat amb el paràgraf 5.a) de l'article 16 de la Convenció, el Seimas de la República de Lituània declara que la República de Lituània considera aquesta Convenció com la base jurídica per a la cooperació en matèria d'extradició amb altres estats part en la Convenció. No obstant això, la República de Lituània no considera en cap cas la Convenció com la base jurídica per a l'extradició de nacionals lituans, tal com està previst a la Constitució de la República de Lituània.

Declaracions:

«... de conformitat amb el paràgraf 6 de l'article 13 de la Convenció, el Seimas de la República de Lituània declara que la República de Lituània considera la Convenció com la base de tractats necessària i suficient per a l'adopció de les mesures esmentades en els paràgrafs 1 i 2 de l'article 13 d'aquesta Convenció;

...

... de conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 35 de la Convenció, el Seimas de la República de Lituània declara que la República de Lituània no es considera vinculada pel que disposa el paràgraf 2 de l'article 35, que preveu que qualssevol controvèrsies relatives a la interpretació o l'aplicació de la Convenció s'han de sotmetre a la Cort Internacional de Justícia.»

Maurici.

Declaracions:

«Declara que considera aquesta Convenció com la base jurídica necessària per a la cooperació en matèria d'extradició amb altres estats part en aquesta Convenció:

I així mateix declara que l'autoritat central designada als efectes del paràgraf 13 de l'article 20 de la Convenció esmentada és l'Oficina del Fiscal General i les llengües acceptables per a la República de Maurici als efectes del paràgraf 14 de l'article 20 són anglès i francès.»

Mèxic.

Article 5.3) Els Estats Units Mexicans volen declarar que per a la penalització dels delictes tipificats d'acord amb el paràgraf 1.a).i) de l'article 5, la legislació interna de l'Estat mexicà preveu tots els delictes greus que comportin la participació de grups delictius organitzats. La penalització de qualsevol acord concertat amb una o més persones a fi de cometre un delicte greu amb un propòsit que tingui relació directa o indirecta amb l'obtenció d'un benefici econòmic o un altre benefici d'ordre material comporta la participació d'un grup delictiu organitzat en la comissió d'un delicte organitzat que preveu l'article 2 de la Llei federal per a la lluita contra la delin-

quència organitzada, en la mesura que està relacionat amb els delictes als quals es refereix l'esmentat article. El delicte d'associació per delinquir, que preveu l'article 164 del Codi penal federal és aplicable en la mesura que estigui relacionat amb els altres delictes greus als quals es refereix la Convenció.

Article 16, paràgraf 5.a) L'Estat mexicà considera la Convenció com la base jurídica per a la cooperació en matèria d'extradició respecte dels estats part amb els quals no hagi subscrit tractats en aquesta matèria.

Article 18, paràgraf 13. Es designa a l'Oficina del Fiscal General de la República com l'autoritat central en matèria d'assistència judicial recíproca.

Article 18, paràgraf 14. Les peticions d'assistència judicial s'han de presentar en espanyol. Les peticions es poden remetre igualment en l'idioma de l'Estat requeridor, sempre que vagin acompanyats d'una traducció a l'espanyol.

Nicaragua.

En el moment de la signatura:

Declaració:

L'Estat de la República de Nicaragua declara que les mesures necessàries per harmonitzar la Convenció amb el seu dret intern seran el resultat dels processos de revisió de la legislació penal que l'Estat de la República de Nicaragua està duent a terme actualment o que pugui portar a terme en el futur. Així mateix, l'Estat de la República de Nicaragua es reserva el dret, en el moment de dipositar el seu instrument de ratificació d'aquesta Convenció, a invocar, de conformitat amb els principis generals del dret internacional, l'article 19 de la Convenció de Viena sobre el Dret dels tractats de 23 de maig de 1969.

Nova Zelanda.

«... Declara, de conformitat amb l'article 18.13 de la Convenció que el fiscal general de Nova Zelanda ha estat designat pel Govern de Nova Zelanda com l'autoritat central encarregada i facultada per rebre les peticions d'assistència judicial recíproca;

I declara, de conformitat amb l'article 18.14 de la Convenció, que l'anglès és l'idioma assenyalat pel Govern de Nova Zelanda com l'idioma acceptable en el qual s'han de redactar les peticions d'assistència judicial recíproca.»

Amb l'exclusió territorial següent:

«... de conformitat amb l'estatut constitucional de Tokelau, i tenint en compte el compromís del Govern de Nova Zelanda de desenvolupar l'autonomia de Tokelau mitjançant una llei d'autodeterminació en virtut de la Carta de les Nacions Unides, aquesta ratificació no és extensiva a Tokelau fins que el Govern de Nova Zelanda dipositi una declaració a aquest efecte en poder del dipositari, basant-se en una consulta adequada a aquest territori...»

Polònia.

De conformitat amb el paràgraf 13 de l'article 18, la República de Polònia declara que designa el Ministeri de Justícia com l'autoritat central competent de rebre les peticions d'assistència judicial recíproca. La República de Polònia declara que el polonès i l'anglès són els idiomes acceptables de conformitat amb el paràgraf 14 de l'article 18.

Romania.

«1. De conformitat amb el paràgraf 5.a) de l'article 16 de la Convenció, Romania considera aquesta Convenció com la base jurídica per a la cooperació en matèria d'extradició amb altres estats part en aquesta Convenció;

2. De conformitat amb el paràgraf 13 de l'article 18 de la Convenció, les autoritats centrals romaneses designades per rebre les peticions d'assistència judicial recíproques són:

a) L'Oficina del Fiscal General del Tribunal Superior de Justícia, per a les peticions d'assistència judicial recíproques formulades durant la investigació prèvia al judici (Blvd. Libertatii nr. 14, sector 5 Bucaresti, telèfon 410 54 35, fax 337 47 54);

b) El Ministeri de Justícia per a les peticions d'assistència judicial recíproca formulades durant el judici o l'execució de la condemna, així com per a les peticions d'extradició (Str. Apollodor nr. 17, sector 5 Bucaresti, telèfon 314 15 14, fax 310 16 62);

3. De conformitat amb el paràgraf 14 de l'article 18 de la Convenció, les peticions d'assistència judicial recíproca i els documents adjunts transmesos a les autoritats romaneses han d'anar acompanyats de traduccions al romanès, al francès o a l'anglès.»

Tunísia.

Reserva:

En ratificar la Convenció de les Nacions Unides contra la delinqüència organitzada transnacional, adoptada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 15 de novembre de 2000, el Govern de Tunísia declara que no es considera vinculat pel que disposa el paràgraf 2 de l'article 35 de la Convenció i vol fer esment que les controvèrsies relatives a la interpretació o l'aplicació d'aquesta Convenció no es poden sotmetre a la Cort Internacional de Justícia llevat que hi hagi un acord en principi entre totes les parts implicades.

Aquesta Convenció entra en vigor de manera general i per a Espanya el 29 de setembre de 2003, de conformitat amb el que estableix l'article 38 (1).

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 1 de setembre de 2003.—El secretari general tècnic del Ministeri d'Afers Exteriors, Julio Núñez Montesinos.

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

18042 *CORRECCIÓ d'errada al Conveni establert sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees, fet a Brussel·les el 26 de juliol de 1995. («BOE» 233, de 29-9-2003.)*

Havent observat una errada al Conveni establert sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees, fet a Brussel·les el 26 de juliol de 1995, publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 180, de 29 de juliol de 2003, i en el suplement en català número 17, de 16 d'agost de 2003, es procedeix a fer-ne la rectificació oportuna referida a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 3386, segona columna, paràgraf d'entrada en vigor, on diu: «Aquest Conveni va entrar en vigor de manera general i per a Espanya el 17 d'abril de 2003», ha de dir: «Aquest Conveni va entrar en vigor de manera general i per a Espanya el 17 d'octubre de 2002».

18043 *CORRECCIÓ d'errada al Protocol establert sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a la interpretació, amb caràcter prejudicial, pel Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, del Conveni sobre la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees i de la Declaració relativa a l'adopció simultània del Conveni sobre la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees i del Protocol relatiu a la interpretació, amb caràcter prejudicial, pel Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, del Conveni esmentat, fet a Brussel·les el 29 de novembre de 1996. («BOE» 233, de 29-9-2003.)*

Havent observat una errada al Protocol establert sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a la interpretació, amb caràcter prejudicial, pel Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, del Conveni sobre la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees i de la Declaració relativa a l'adopció simultània del Conveni sobre la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees i del Protocol relatiu a la interpretació, amb caràcter prejudicial, pel Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, del Conveni esmentat, fet a Brussel·les el 29 de novembre de 1996, publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 180, de 29 de juliol de 2003, i en el suplement en català número 17, de 16 d'agost de 2003, es procedeix a fer-ne la rectificació oportuna referida a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 3390, segona columna, paràgraf d'entrada en vigor, on diu: «Aquest Protocol va entrar en vigor de manera general i per a Espanya el 17 d'abril de 2003», ha de dir: «Aquest Protocol va entrar en vigor de manera general i per a Espanya el 17 d'octubre de 2002».

18044 *CORRECCIÓ d'errada al Protocol establert sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, del Conveni relatiu a la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees, fet a Dublín el 27 de setembre de 1996. («BOE» 233, de 29-9-2003.)*

Havent observat una errada al Protocol establert sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, del Conveni relatiu a la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees, fet a Dublín el 27 de setembre de 1996, publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 180, de 29 de juliol de 2003, i en el suplement en català número 17, de 16 d'agost de 2003, es procedeix a fer-ne la rectificació oportuna referida a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 3389, primera columna, paràgraf d'entrada en vigor, on diu: «Aquest Protocol va entrar en vigor de manera general i per a Espanya el 17 d'abril de 2003», ha de dir: «Aquest Protocol va entrar en vigor de manera general i per a Espanya el 17 d'octubre de 2002».